

Návrat do světa bestsellerové
trilogie *Stín krkavce*

ANTHONY RYAN

ČERNÁ PÍSEŇ

ČEPEL KRKAUCE: KNIHA DRUHÁ

HOST

ANTHONY RYAN

ČERNÁ PÍSEŇ

PŘELOŽIL JAKUB NĚMEČEK

BRNO 2021

The Black Song

Copyright © 2020 by Anthony Ryan

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with Ace,
an imprint of Penguin Publishing Group, a division
of Penguin Random House LLC

Cover and illustrations © Dorothea Bylica, 2021

Maps by Anthony Ryan

Translation © Jakub Němeček, 2021

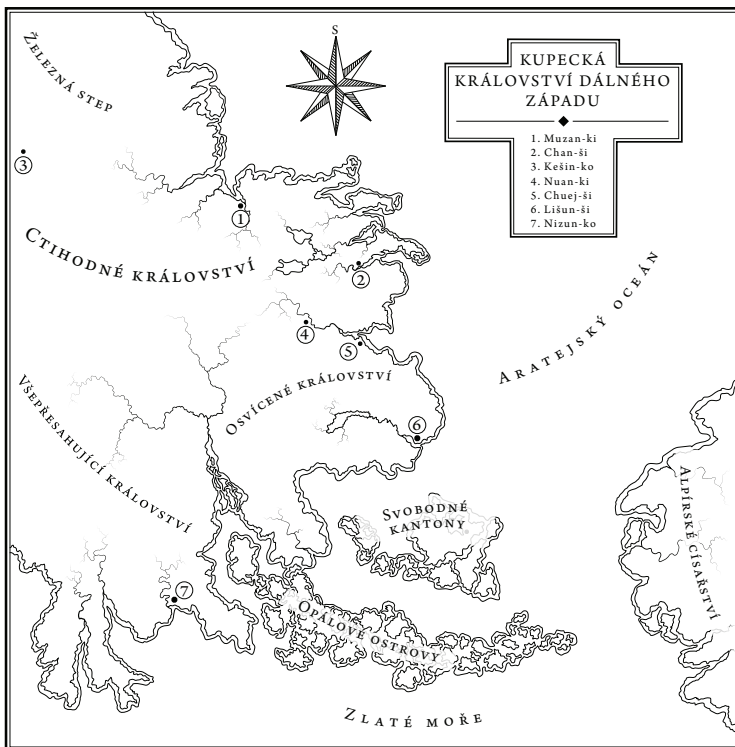
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021
(elektronické vydání)

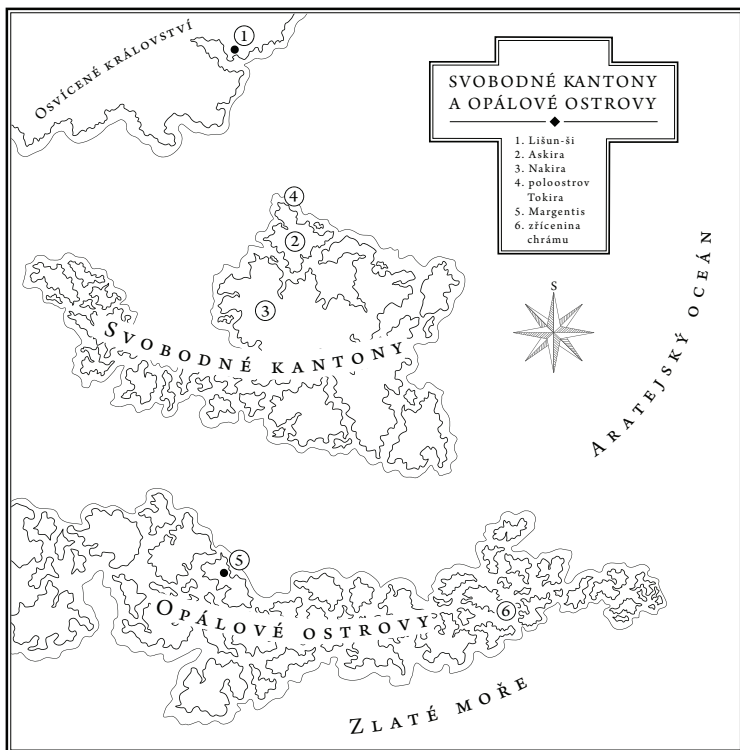
ISBN 978-80-275-0874-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-0875-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0876-1 (MobiPocket)

*Věnováno památce zesnulého Lloyda Alexandra,
autora Kronik Prydainu, skutečně skvělé série knížek,
díky nimž jsem se pustil do celoživotního dobrodružství
jako čtenář i spisovatel fantasy*

ČÁST PRVNÍ

*Dokonce i tu největší lež
lze napravit
nejostřejší čepelí.*

SORDAJSKÁ BÁSEŇ NEZNÁMÉHO AUTORA

OBVAROVA ZPRÁVA

Jednou se mě Luralyn zeptala: „Jaké to je, zemřít?“

Vytušil jsem za její otázkou touhu najít útěchu, a tak jsem odpověděl: „Jako padat. Jako kdyby se svět scvrkl do malého bodu světla vysoko nahoře, zatímco ty klesáš do nekonečné propasti. A potom... je to pryč a není nic.“

Jenže musím přiznat, že tahle poněkud poetická odpověď byla pouhá lež. Můžu samozřejmě mluvit jenom sám za sebe — třeba si jiní užili smrt jen o málo obtížnější než pozvolné odplouvání do nekonečného spánku. Ale já ji takhle pohodlnou neměl.

Že je ta rána smrtelná, to jsem věděl už ve chvíli, kdy jsem ucítil, jak mi Al Sornova čepel škrábla o páteř a její špička mi vyrazila ze zad. Bolest byla taková, jakou si jen dovedete představit. Ale já bolest znal. Neboť jsem byl Obvar Nagerik, vyvolený bojovník samotného Temného rytíře, a můj věhlas mezi Stahlhasty byl zastíněn jedině tím jeho. Bojoval jsem v mnoha bitvách, a když řeknu, že jsem se nemohl dobrat — což vlastně nemohu ani teď — přesného počtu životů, které jsem ukončil, není to chvástání. Takový život s sebou nese zranění, a těch je taky bezpočet, ačkoli některá mají ve vzpomínkách trochu významnější místo. Šíp v bitvě U tří řek, který mi proklál paži až ke kosti. Sečná rána mečem, jež mi obnažila klíční kost onoho dne, kdy jsme pozabýjeli první velké vojsko, které proti nám vyslal kupecký král. Avšak žádné zranění nebolelo jako tohle, ani nezasadilo tak strašlivou ránu mé pyše. Po všechny roky od té chvíle si nejsem jistý, co mě trýznilo víc, jestli ta bolest, když vás propíchnou od hrudi až po záda, nebo jistota, že zemřu rukou toho prokletého vetřelce, toho Zloděje jmen. Neboť jeho slova mě rozzuřila, a v těch dobách nebylo mnoho těch, kdo rozdmýchali můj vztek, a přitom přežili mou odvetu.

On není bůh. A ty nejsi součástí božího plánu. Všechno krveprolití, cos napáchal, bylo zbytečné. Jsi zabiják, který slouží lhářům... Jeho slova. Nesnesitelná, odporná slova. O to horší, že nesla pravdu — onu pravdu, kterou mi zjevila Nefritová princezna, ačkoli v hloubi duše jsem to věděl už mnohem dříve.

Myslím si, že právě vztek mě tehdy udržel při životě, i když mi krev stoupala do hrdla a vysávala mi vzduch z plic. I když mnou ničivá bolest projela od hlavy až k patě a moje střeva začala povolovat, aby mě ujistila, že z kdysi mocného Obvara brzy nebude nic než další lejnem potřísněná mrtvola, jakých je lhostejná tvář Železné stepi plná. Dokonce ani tehdy jsem na jedinou chvíli nepřestal svírat šavli a v pažích mi zbylo dost síly, abych vytrhl svou čepel z Al Sornova těla. Zůstal stát, zatímco já zavrával do zadu a něco jsem blábolil. Zuřivost smíšená s bolestí se postaraly o to, že až jsem mu v tu chvíli říkal cokoli, nezůstalo mi po tom v paměti ani stopy, ale rád si myslívám, že to bylo něco náležitě vzdorovitého, možná dokonce vznešeného. Z toho, jak mu čím dál víc bledla tvář, když na mě hleděl s výrazem strnulého, neochvějného očekávání, jsem poznal, že umírá. Žádný strach, pomyslel jsem si tehdy a pozvedl šavli, abych ho dorazil. Přinejmenším v tomhle jsem našel jisté uspokojení. Ačkoli mám zaslouženou pověst krutého člověka, nikdy jsem si neužíval zabíjení mužů, kteří prosí o milost.

Železem okované hřebcovo kopyto mi vrazilo nejprve do stehna a zlomilo mi kost lehce jako suchou třísku, takže jsem se rozplácl na zemi. Neměl jsem čas se odvalit, ani kdybych k tomu býval měl sílu, protože to zvíře mě zasypávalo ranami a ty na mě dopadaly jako železný déšť, drtily mi kosti a trhaly maso. Předtím jsem myslel, že bolest Al Sornova smrtícího bodnutí byla to nejhorší, co mě kdy potkalo. Mýlil jsem se. Žádný pocit pádu, žádný smršťující se světelný bod, který by mě odeslal do požehnaného zapomnění, jenom hrůza a agonie muže, jehož k smrti ubíjí rozzuřený kuň, dokud mě nakonec celého nezaplavil pocit, že mě něco vytrhává ven. To přineslo novou

formu bolesti, hlubší a základnější — bolesti, která se propálila až do samého jádra mé bytosti, nejen do těla. Nějak jsem pochopil, že samu podstatu mé duše něco natahuje a rve jako maso, které kdosi odtrhává od mrtvolky.

Tento pocit brzy ustoupil odporné, drásavé dezorientaci. V rozporu se lží, kterou jsem později pověděl Luralyn, jsem při umírání nepadal, já jsem se kutálel. Obrazy a city na mě zaútočily jako hejno, které mi nedovolilo souvisle myslet. Muka těla sice zmizela, ale tohle bylo v mnoha směrech horší, protože to přinášelo ještě hlubší strach, zděšené a zoufalé vědomí, že za životem není nic než věčně trvajících zmatek. Tento děs však polevil, jakmile se smršť obrazů postupně vytříbila do vzpomínek, které jsem poznával. Tady jsem vzhlížel jako dítě do chladných, zlostných očí své matky. Žereš víc než ty zasraný koně, mumlala a odstrkovala mě, když jsem se natahoval po ovesných plackách, které upekla. Jiná lůna požehnala božská krev, zato já dostala chodící panděro. Hodila po mně pánev a hnala mě ze stanu. Když máš takovej hlad, jdi sebrat žrádlo jinejm spratkům! Nevracej se dřív, než bude tma.

Pak se vzpomínky roztříštily a stal se z nich opět zmatek, načež se opět zaostřily na něčem dobře známém. Luralynina tvář v ten den, kdy jsem bojoval s Kehlbrandem. Tuhle vzpomínku jsem znal dobře, protože jsem si ji často přehrával — nebo jsem si aspoň myslel, že ji znám. Pokud jsem na to vzpomínal vědomě, vždycky byl hlavním tématem boj, pěst vrážející do těla, železitá chuť mé krve, když mi Kehlbrand uštědřil tu nejdůkladnější nakládačku v mém dosavadním životě. Ale tentokrát to bylo jiné, neboť jsem viděl jen Luralyninu tvář — byla zkřivená bezmocným vztekem a z očí tekly potoky slz — a Kehlbrandovy rány tvořily jen bezvýznamný doprovod. Potom se její obličej změnil, nabyl plnosti ženství a vyvolával ve mně pocit, který jsem tak nesnášel, ale nedokázal jsem se ho zbavit: směš chtíče a touhy.

Ty jsi ale nechutné zvíře, Obvare.

Teď se tvářila pohrdavě, napůl ji osvětlovalo zapadající slunce a matná záře záplavy ohňů z tábora, jež obklopoval Velké skalisko. Vzpomněl jsem si, jak jsem si pomyslel, že měnící se barvy na hladkých křivkách její tváře jsou velmi příjemné na pohled. Na jazyku jsem cítil chuť vína, cumbrelinského vína, ačkoli v těch dobách jsem neměl ponětí o jeho původu a ani jsem se o něj nestaral. Za Luralyn jsem viděl vysokou postavu jejího bratra tyčící se nad mrtvolou na oltáři. Tehlvara před smrtí obnažili, jak bylo zvykem, a jeho dlouhá svalnatá postava vypadala jako cosi bledého a ochablého, potřísněného zasychající krví, jež vytryskla z rány nožem na hrudi. Den, kdy velekněz položil Tehlvarovi druhou otázku, uvědomil jsem si a pozoroval, jak Luralyn neochotně okusila doušek z měchu, který jí mé mladší já nabídlo. A kdy to všechno začalo.

Vzpomínka se odvíjela dál a já to vše prožíval znovu. Další prudká vlna hněvu a chtíče, když mě Luralyn jako vždy odmítla a vzápětí mé pocity ještě zhoršil Kehlbrand, když ji povolal k sobě a mě propustil. Ať už chtěl na tomhle místě prohlásit cokoli, pro mé uši to nebylo. Proč by také mělo? Jakou moudrou radu bych mu poskytl? Měl jsem se stát vyvoleným bojovníkem Temného rytíře, ale nikdy ne jeho rádcem. Jak roky mýjely, nastal čas lépe pochopit, kam se ubírá běh světa — k onomu okamžiku v dějinách, kdy jméno Kehlbranda Reyerika rychle mizí v říši temných legend. Představoval jsem si, že cesta k tomuto pochopení pro mě započala v okamžiku mé smrti, ale teď vím, že začala zde, ve chvíli, kdy mohutný surovec oddusal do temnicího se tábora, odhodlaný vybit si svou zuřivost všemožnými odpornými skutky. Ten surovec v hloubi duše věděl, že není nic než vysoce ceněný pes, mocný a krutý, to jistě, ale přece jen — nic než pes.

Je tohleto smrt? říkal jsem si, když se vzpomínky opět přesunuly jinam a Velké skalisko i tábor rychle zmizely ve vířící mlze. Donekonečna znovu prožívat, jak mi kdo v životě ublížil. Pokud je to tak, můžu po právu tvrdit, že si to nezasloužím?

Když se vize opět spojily do souvislého obrazu, měl jsem pocit, že se jím mé podezření potvrzuje, neboť šlo o další okamžik, na nějž bych radši zapomněl. Stál jsem vedle Kehlbranda v síni pod Hrobkou Neviděných. Těla kněží, které jsme povraždili, byla už pěkně ztrouchnivělá, v téhle suché a prastaré jeskyni se vyschlé maso odlupovalo od vysušených kostí. Ve vzduchu však stále visel stín smrti.

Vzpomněl jsem si, jak mě Kehlbrand překvapil, když trval na tom, abychom se po pádu Lešun-ko vrátili k Velkému skalisku. Po tak velkém vítězství měla následovat noc plná hýření a všech rozkoší, které to s sebou nese. Ten hlad, pro který mě hubovala matka, během dospívání nikdy nezeslábl, a když jsem se stal mužem, přidaly se k němu ještě další choutky. Ale Temný rytíř žádné hýření nepřipustil. Když vraždění skončilo a Luralyn si mezi zajatci vybrala ty své, Kehlbrand svěřil město do rukou důvěryhodného skeltira a deseti tisíc bojovníků, aby město chránili před protiútokem z jihu.

„Máš v úmyslu táhnout na Kešin-ko?“ zeptal jsem se a dychtivě očekávání se mi v hrudi mísilo s neblahou předtuchou. Bitev jsem se sice nikdy nemohl dočkat, ale velké opevněné město bylo znepokojivým cílem dokonce i pro naše neustále rostoucí šiky.

„Ne, starý příteli,“ řekl mi. „Pojedeme domů. Je čas se připravit.“
„Na co?“

Viděl jsem, jak pohlédl na svou sestru a nepatrně přimhouřil oči. Luralyn se od pádu města tvářila jaksi pochmurně — měl jsem za to, že vinou své přecitlivělosti, která mi vždycky připadala nápadně a znepokojivě nehastská. Kehlbrand ovšem nikdy vůči sestře nedával najevo nic než absolutní důvěru, tedy alespoň do této chvíle. „Tím si ještě nejsem úplně jistý,“ řekl a vyhoupl se do sedla, „ale bude k tomu potřeba, abys něco vykonal — službu, o kterou tě budu žádat jenom s bolestí.“

„Ty jsi Mestra-Skeltir,“ připomněl jsem mu. Dokonce už tehdy jsem se vyhýbal vyslovení jeho druhého jména, božského jména,

ale on to zřejmě nepovažoval za podstatné. „Požádej, oč chceš, a já ti to dám.“

Spočinul na mně pevným, ale jinak bezvýrazným pohledem. Když potom promluvil, v hlase mu zazněl trochu lítostivý tón. Lítost jsem ho slyšel vyjadřovat jen málokdy. „Vezmu tě za slovo, bratře,“ pravil.

A tak jsme jeli domů a celá stahlhastská horda za námi. Tuly jsme poslali na východ a na západ, aby jak jen budou umět, dělali potíže pohraničním posádkám, zato Stahlhastové vyrazili na sever, zpět k Velkému skalisku, kde mě Kehlbrand vyzval, abych s ním vstoupil do Hrobky a k tomu, co se skrývá pod ní.

„Dotkni se ho.“

Povrch kamene byl hladký a černý, až na zlaté žilky, které ho protkávaly a ve světle Kehlbrandovy louče jakoby pulzovaly. Vzpomněl jsem si, jakou hrůzu měla z té věci Luralyn onu noc, kdy jsme zabili kněží, a zjistil jsem, že jí to nemůžu vytykat.

„Někdo přichází,“ dodal Kehlbrand. „Nepřítel, o kterém vím, že ho nedokážeš porazit.“

Pozvedl jsem zrak od kamene a nasadil široký úsměv, abych zamaskoval nejistotu způsobenou tím, že jsem se ocitl v tak těsné blízkosti nejobávanějšího předmětu v celé stahlhastské historii, předmětu tak posvátného, že Věčné zákony stanovily smrt pro každého, kdo na něj pohlédne bez svolení kněží. Jenže kněží byli mrtví a Věčné zákony se staly jen pozůstatkem dob před Kehlbrandovým vzestupem a málokdy se o nich mluvilo. K čemu by byly Stahlhastům zákony, když jsme měli slovo Temného rytíře, slovo boha?

„Muž, kterého bych nedokázal porazit, přece neexistuje.“

„Hm, ale ano, existuje, tím si buď jistý. Ukradl mi jméno a brzy přijde ukrást všechno, co jsme vybudovali.“ Natáhl se přes kámen a chytil mě za předloktí. „Dotkni se ho.“ Teď byla jeho tvář nelítostná a jeho rozkaz neúprosný a rozhodný. Byla to tvář, kterou nosil od doby, kdy se stal něčím víc než Mestra-Skeltirem, tvář Temného rytíře. „Dotkni se ho a mocný Obvar se stane ještě mocnějším.“

Neuposlechnout rozkaz boha je těžké, i když máte spoustu chabě potlačovaných pochybností o tom, jestli doopravdy bohem je. Až do této chvíle jsem se často zabýval myšlenkou, že jeho role Temného rytíře je jenom další válečnou lstí, způsobem, jak zvítězit nad těmi, které jsme kdysi zotročili, a nad těmi, které si brzy podmaníme. Pokud to tak bylo, určitě to byla lest úspěšná. Jenomže když jsem se mu teď podíval do očí, poprvé jsem pochopil, že Kehlbrand Reyerik svou roli boha nehraje. Přinejmenším on sám pro sebe Temným rytířem skutečně byl, a v onu chvíli jsem tomu věřil i já. O mnoho let později jsem pochopil, že právě v těchto krátkých okamžicích slabosti spočívá naše prokletí, v těchto krátkých chvílkách, kdy rozum a pochybnost překonají slepá víra a láska.

Rozevřel jsem pěst a roztáhl prsty a Kehlbrand se zasmušile, spokojeně usmál a přitiskl mou dlaň na povrch kamene.

Bylo to jako dotknout se plamene, ale bolest byla mnohem horší než pouhá popálenina. Prožrala se mi masem ruky, do paže a do samého jádra mého těla. V očích mi vybuchly bílé plameny a k nim se přidal řev, který mě tak ohlušil, že jsem ani neslyšel ten svůj. Oheň pohasl stejně rychle, jako vzplanul, a já na kratičkou vteřinu hleděl do jakýchsi očí. Černé zorničky ve žlutých, zeleně tečkovaných duhovkách, jež obklopovala pruhovaná srst se složitým a symetrickým vzorem. Tygr, uvědomila si má zmučená mysl a ty oči mi zatím zíraly do duše. Neslyšel jsem žádná slova, nespátril jsem za těma očima nic, ale záměr jejich majitele jsem cítil zřetelněji než jakoukoli ránu, kterou jsem utrpěl předtím či potom: Hlad. Hluboký, nenasytý, neukojitelný hlad.

Oči zamrkaly a ztratily se, a nato padla šedá mlha a všechny vjemy náhle zmizely. Když se mlha rozptýlila, zjistil jsem, že ležím na zádech a zírám do Kehlbrandovy ustarané tváře. „Bylo to jiné,“ pravil tiše a zamýšleně; mluvil asi spíš sám k sobě než ke mně. „Proč to bylo jiné?“

„Jiné?“ zaúpěl jsem já a chytil se jeho ruky. Pomohl mi na nohy.

„Udělal jsem dary už mnoha jiným před tebou, bratře. Cítili zmatek, ale bolest ne.“ Pátral v mé tváři, byl to upřený, zkoumavý a nepříjemný pohled, a přitom ohromeně vraštil čelo, což pro něj nebylo typické. „Cítíš dar? Víš, co jsi dostal?“

„Cítit dar?“ Když Kehlbrand spatřil můj zmatený výraz, slabě, podrážděně vydechl, takže jsem ještě dodal: „Bolelo to.“

„A nic víc? Necítíš nic víc?“

Poodstoupil jsem a natáhl přerývaně do plic vzduch, přestože byl v téhle kobce smrdutý. Popravdě řečeno jsem cítil jen dozvuky právě prožitě bolesti. Paže jsem měl silné jako vždy, ale ne silnější. Stejně tak i můj zrak byl ostrý a šedá mlha zmizela, ale nevnímám jsem nic mimo stěny této síně. „Jsem... to pořád já, bratře.“

„Ne.“ Zavrtěl hlavou, pořád vraštil čelo a v hlase mu zazněl sotva patrný hněvivý tón. „Tvoje melodie zní jinak.“ Naklonil hlavu a přešel do šepotu. „Nejsem si jistý, jestli se mi líbí.“

Zamrkal a já jsem si uvědomil, že se nemohu ubránit, abych se trochu neotrásl, protože v tu chvíli jeho oči natolik připomínaly oči toho tygra, že mnou proběhl slabý záchvěv oné bolesti, která již byla vzpomínkou. Když Kehlbrand promluvil znovu, čelo už měl hladké a jeho hlas zněl nenuceně a přemítavě. „Inu, dobře, jsem si jistý, že tvůj dar o sobě dá brzy vědět.“

„Luralyn by snad uměla...“ začal jsem, ale on mě okamžitě umlčel.

„Ne,“ řekl pevně — byl to rozkaz. „Vlastně bych byl rád, Obvare, kdyby ses od této chvíle společnosti mé sestry úplně vyhýbal. Pokládá tě v nejlepším případě za otravného, a upřímně ti řeknu, že pozornost, kterou jsi jí věnoval, byla vždy nemístná, ba dokonce neslušná. Je to koneckonců nejbližší a nejmilovanější příbuzná Temného rytíře. Není pro tebe.“

A právě tehdy jsem to ucítil, i přes bodnutí přezíravosti, s níž mi říkal, že nejsem hoden srdce jeho sestry, i přes ten hněv, který ve mně vyvolal jeho neuctivý tón pána mluvícího s otrokem. Přes tohle

všechno jsem slyšel a cítil ještě něco. Jako kdyby ta slova vyřkla naráz dvě různá ústa, z nichž jedna hovořila Kehlbrandovým lehkovážně urážlivým tónem a ta druhá byla syčavější, jako syčení mizerného, zrádného křiváka. Slova byla stejná, ale tón mě nenechával na pochybách, že každé z nich je lživé, že z každé slabiky kape podvod a faleš. Ten tón mi řekl, že ačkoli je pravda, že Luralyn se mým neslušným návrhům vždycky ráda vyhne, není to ten důvod, proč si Kehlbrand přeje, abych s ní nemluvil. On se bojí toho, co mi ona poví a co bych mohl říct já jí.

Mé oči zabloudily zpátky ke kameni, k celkem nezajímavému černému soklu — kromě zlatých žilek, které nyní ještě víc pulzovaly životem. Tohle je dar kamene, pochopil jsem. Lži.

„Á, nehněvej se,“ řekl mi Kehlbrand, s úsměvem ke mně přistoupil a plácl mě rukou po rameni. „V hloubi duše jsi přece vždycky věděl, že to bude takhle.“ Jeho stisk zesílil, jako když projevujeme účast a snažíme se druhého utěšit. „Až obsadíme jižní kraje, bude manželé dost. Slyšel jsem, že kupecký král Lian Ša má celé jedno křídlo paláce plné nejsličnějších konkubín.“

Jenom pes, oznamoval mi hlas mizerného křiváka. Psovi se hodí zbytky od stolu Temného rytíře.

Instinkt válečníka je cenný a v mnoha ohledech se podobá instinktu zbabělce, neboť nejbystřejší bývá v okamžicích mimořádného nebezpečí. Když se Kehlbrand zasmál a s bratrskou láskou mi zatřásl ramenem, věděl jsem, že kdyby se má příští slova sebedméně lišila od těch, která očekává od svého nejvěrnějšího psa, okamžitě by mě zabil.

„Jak Temný rytíř poroučí,“ řekl jsem a sklopil hlavu.

Potom se rychle přihrnuly vzpomínky a zavijely se jedna do druhé jako roztrhané pokrývky unášené větrným vírem. Velké vítězství nad vojskem kupeckého krále, jehož šiky se prolomily pod útokem Luralyniny rodiny Obdařených, a extáze zabíjení, která následovala potom. Návrat k Velkému skalisku a příjezd Nefritové princezny ve společnosti léčitelky a Zloděje jmen, jehož Kehlbrand tak dlouho

očekával. Už dávno jsem si uvykl odhadovat, jak velké nebezpečí představují potenciální nepřátelé, a tenhle se mi zdál znepokojivě záhadný. Určitě byl vysoký a silný, ale ne tolik jako já. Měl bystrou mysl a byl vychytralý a protřelý, ale mě jeho důvtip nijak neohromoval a popravdě řečeno jsem se ho ani nebál. Možná právě to bylo příčinou mé záhuby, protože kdybych se ho byl bál, možná bych ho byl porazil.

Pak přišla píseň Nefritové princezny a pravda v ní obsažená byla ve vzpomínce stejně děsivě nepopíratelná jako předtím. Dar kamene mi sice dal schopnost slyšet lži, takže když jsem ho použil v hráčském stanu, do jisté míry jsem zbohatl o různé cetky, jenže dar mi nikdy neodhalil, do jaké míry lžu sám sobě. Pýchu zraněnou Kehlbrandovým podceňováním jsem si hojil tím, že jsem zveličoval respekt, který mi od té doby prokazoval. Stahlhastové nepočítají bohatství tak jako jižané. Ačkoli zlata a nejrůznějších pokladů si ceníme, skutečné bohatství spočívá v proslulosti, a moji pověst zastíňoval už jen věhlas Temného rytíře a jeho božsky nadané sestry. Právě z ní se stal štít proti mým pochybám, uklidňující kožešina, do které jsem se zahalil, kdykoli se hlas mizerného křiváka vrátil a trýznil mě. Avšak proti písni Nefritové princezny se žádný štít postavit nedal.

Je to všechno lež. Ted' vidím, jak její píseň bez námahy proklouzla mou obranou, vtrhla mi do duše jako krásná i strašlivá melodie. Všechno jeho vychvalování, všechny jeho dary, předstírané bratrství už od dob, kdy jsme byli chlapi. Lži. Píseň mě přinutila pohlédnout na něj novými očima, přinutila mě vidět lest v každé jeho grimase, vypočítavost, která se skrývala za každým jeho slovem. V tom všem jsem rozeznal dvě pravdy: jeho lásku k Luralyn a jeho víru ve vlastní božství. Byl to bůh, který lhal, ovšem sám pro sebe byl bohem doopravdy.

V okamžiku, kdy Kehlbrand zabil Nefritovou princeznu, se vzpomínka prudce zastavila a ušetřila mě tak podívané na můj souboj s Al Sornou. Měl jsem pocit, že i já jsem nějak zastavený, polapený.

Neviděl jsem nic po dobu, která mi připadala jako věky, ani jsem nic neslyšel a hmatové vjemy se omezily jen na to, že jsem v něčem uvězněný. Domníval jsem se, že slyším zběsílý tlukot vlastního srdce, ale brzy jsem pochopil, že je to pouhá vzpomínka na můj tep, protože už jsem neměl ani srdce, ani tělo, v němž by sídlilo. Navzdory mé pověsti se v mém životě nevyskytoval strach o nic méně často než v životě kteréhokoli jiného muže, jenž opakovaně čelí smrti. Vždycky jsem však měl schopnost jej opanovat, ovládnout, usměrnit v zuřivost, která se rozvinula, pokud se k tomu přidala bitva. Jenže tady žádná bitva nebyla; bylo tu jen vědomí, že jsem lapen jako moucha odsouzená k věčnému zmítání se v pavučí síti. Strach se brzy proměnil v děs, ten druh děsu, který pohltí muže celého a donutí ho křičet, avšak já neměl ústa, kterými bych křičel.

Pak se ozval řev, krátký, ale rozzuřený a plný netrpělivosti. Nerozeznal jsem v něm slova, ale nějak jsem okamžitě vytušil, co mi přikazuje: TICHŮ!

Cítil jsem, jako by mnou v síti něco kroutilo, a vrátil se mi zrak; mou bytostí otřásl slabé, zvědavé zavrčení. Z temnoty se vynořily dvě oči, a byly to oči, které už jsem znal, nyní zkoumavě přimhouřené. On mě sežere! Ta myšlenka mi vybublala na povrch mysli z prudkého přívalu strachu. Cítil jsem jeho hlad, stejně bezedný jako předtím. Avšak tygr v mé duši zjevně neviděl nic dostatečně výživného, neboť jeho čelisti zůstaly zavřené. Úleva, kterou to ve mně vyvolalo, se však rychle rozplynula, neboť tygrovy oči se přiblížily. Byly studené a nemrkaly. Znovu zařval, tentokrát hlasitěji a déle, a jeho příkaz byl opět jasný: VRÁTÍM TĚ! A BUDEŠ MĚ KRMIT!

Jeho vůle mě obklopila jako obrovitá pěst, když polapí komára, a pevně mě stiskla. Pak přišel ještě jednou pocit, že mě něco vytrhává, vytahuje z pavučiny a odhazuje — zrnko prachu, které padá beztvarem prázdnotou a točí se, padá a padá, dokud mě opět něco nezachytilo, další pavučina, ale tentokrát upředaná z bolesti. Ta mě zaplavila, sloučila se do ohnivých sfér, jež se prodlužovaly a natahovaly,

až se z nich staly údy. Pak rychle následovala další bolest a její jasný plamen se zformoval v srdce, které začalo tepat už ve chvíli, kdy se kolem něj kula nová žebra. Z vláken utrpení se staly žíly a na obnažené svaly nového těla, jiného těla, dopadl závoj ohně a přetvořil se v kůži. Když se mi tělo zhmotňovalo kolem duše, bolest polevovala, ale nezmizela docela, dál zůstávala vězet v útrokách jako horký, hladový plamen.

Vykřikl jsem radostí i utrpením a zajásal při vědomí, že mám nyní hlas, kterým mohu křičet. Měl jsem také kůži a mohl cítit tvrdý kámen pod svým tělem a laskání chladného vzduchu. Všechna radost se však brzy rozplynula, když jsem si uvědomil, že bolest v mém břiše roste a zuřivě se šíří — věděl jsem, že mě brzy zabije.

„Protijed!“ přikazoval příkrý, dobře známý hlas. „Rychle!“

Palčivost čehosi štiplavého na jazyku, co mě přinutilo křečovitě dávit, když mi to protékalo hrdlem. Další krátký záchvív bolesti hluboko v útrokách, a pak byl pryč — pohltila ho ta hnusná tekutina, kterou jsem polkl.

„Otevři oči,“ pravil tentýž hlas a já ucítil, jak mi čelist svírají silné prsty. Když jsem zamrkal, krutost světla hořící louče, kterou mi kdosi držel u tváře, mi z očí vyhnala proudy slz a já zalapal po dechu. Tyčil se nade mnou, jeho oči zíraly do mých a hleděly pátravě, tvrdě a panovačně.

„Máš pro mě nějakou zprávu?“ zeptal se v jazyce jižních zemí a pak zamrkal překvapením, když jsem mu odpověděl v řeči Stahlhastů. Slova zněla skřípavě, jako by nepatřila do úst, jež je zformovala.

„Kehlbrande...“ zaskřehotal jsem. „Bratře?“

Jeho ruka mi sklouzla z tváře, jak se vztyčil do plné výše, a tvrdý, zkoumavý výraz v obličejí se proměnil v srdečný úsměv, jímž mě vítal. Ať už byla povaha mých nedávných muk jakákoli, daru kamene se nějak podařilo uvíznout mi v duši, protože jsem uslyšel lež, kterou Kehlbrand vyřkl, tak jasně jako umíráček. „Vítej zpět, Obvare.“

Vrátil mi mého psa, přeložil to mizerný křivák. Snad mi konečně dokáže, že je užitečný.

Veliké opevněné město Kešin-ko leželo pod popelavě šedými výpary. Zdály se být netečné vůči silnému severáku dujícímu ze Železné stepi. V ulicích nebyli žádní obyvatelé, jen toulající se tlupy Stahlhastů, Tulů a Očištěných — všichni pilně hledali kořist. Tu a tam leželo pár mrtvol, ale většinu jich během těch dvou dnů od pádu města odklidili. Zuřivost bitvy jsem nicméně poznal z mnoha zčernalých ruin, z nichž se neustále sbíral kouř do oblačného příkrovu nahoře.

„Třicet tisíc nebo víc,“ řekl Kehlbrand, který snadno jako vždy uhodl tok mých myšlenek. „Tolik mě stálo ovládnutí města, Obvare. Musím říct, že to byla docela podívaná. Několik učenců už se na můj rozkaz pustilo do práce, aby to celé vylíčili. Další kapitola do eposu o Temném rytíři, jakmile se náležitě upraví, samozřejmě.“

Poplácál mě po zádech a provázel mě po hradbách. Zavedl mě na nejvnitřnější a současně nejvyšší hradby ve městě a po celou dobu mi vyprávěl, čeho dosáhl od mé smrti, a moje dosud zmatená mysl se usilovně snažila zachytit všechny příslušné podrobnosti. Zřejmě jsem o hodně přišel, a tím nejdůležitějším bylo dobytí Kešin-ko. Toto město bylo cílem usilovného snažení Stahlhastů po celé generace a dokonce i uprostřed muk, které mi působila vlastní dezorientovanost, mě hanba, že jsem při pádu města nesehrál žádnou roli, užírala víc, než mi bylo milé.

„Neměj strach, příteli,“ řekl mi. „Až se vydáme na jih, nastanou učiněné hody, co se získávání věhlasu týče. I když všechnu chválu teď bohužel sklídí tvé nové jméno.“

Vzhlédl jsem k němu a náhle mě podivnost toho všeho zdrtila. Kehlbrand byl vysoký muž, ale já býval vždycky vyšší, a teď jsem zjistil, že se mi tento nový rozdíl v našich postavách nelíbí.

„Moc se tím netrap,“ chlácholil mě Kehlbrand s až protivně pobaveným úsměvem. „Jak tomu rozumím já, tohle je teprve tvá první skořápka. Snad ti ta příští bude vyhovovat víc.“

„Kde...“ začal jsem, ale zase jsem zmlkl, neboť se mnou prohnala další vlna dezorientace. Obrazy, které jsem nikdy neviděl, se mi míhaly hlavou spolu s city, které jsem nikdy neprožil. Skořápka, připomněl jsem si. Tohle je jen skořápka ukradená muži, kterého pomocí jedu dohnali až k okamžiku smrti.

„Musel jsem ho nejdřív přinutit, aby se dotkl kamene,“ řekl mi Kehlbrand v prvních chvílích po probuzení, když jsem v naprostém zmatku vrávorál po místnosti. „Jinak by ses v tomhle těle nemohl uchytit. Zjevně získal schopnost až nadpřirozeně dobře sčítat čísla. To je jistě nicotný dar, ale jsem si jistý, že pro něj využití najdeme.“

Zaskřípěl jsem zuby, násilím odehnal přívál cizích vzpomínek a soustředil se na svou otázku. „Kde je Luralyn?“

Kehlbrand se okamžitě zastavil a všechno veselí mu z tváře zmizelo. Ruka na mých zádech se náhle sevřela v pěst a on ji s tíchým povzdechem odtáhl. „Pryč, starý brachu. Zvolila si cestu zrádkyně.“

„Luralyn... tě zradila?“ Nepřítomnost jakékoli lži v jeho hlase byla jasně čitelná, stejně jako jeho žal. Zjistil jsem, že znovu vrávorám a možná bych i zakopl, kdyby nenatáhl ruku a nepřidržel mě.

„Všechno se dozvíš. Teď ale“ — kývl bradou směrem k ulicím uvnitř nejvyššího patra města — „potřebuju, abys sehrál roli, o které jsme mluvili.“

Zastavili jsme se na kraji hradeb a shlíželi dolů na široou rozlohu kasáren, chrámu a nádvoří pod námi. Uprostřed nádvoří čekalo v uspořádaném tvaru velké množství mužů. Všichni seděli s hlavami skloněnými pod bdělým, zlostným pohledem velkého vojska Stahlhastů s tasenými šavlemi. Možná přes sto lučištníků hlídkovalo také na zdi nad nimi a bylo připraveno vypustit spršku šípů, kdyby

se ukázalo, že je to nutné. Zajatců bylo podle mého odhadu snad šest tisíc — vše, co zbylo z posádky o desítkách tisíc mužů.

„Než jsme to tu mohli obklíčit, generál město vyprázdnil a nechal tu jen vojáky,“ pravil Kehlbrand s jistým zdráhavým respektem. „Parchant jeden mazanej. Předpokládám, že si myslel, že ušetří své poddané naší barbarské pozornosti. Místo toho jim odepřel lásku Temného rytíře a na mě teď zbyla jen tahle cháska.“ Rychle mávl rukou k vězňům. „Moc zbabělí, aby umřeli v boji. Doufal jsem v něco lepšího, ale je to začátek. Pojd,“ řekl a pokynul ke schodišti, „je čas setkat se se svou armádou, generále.“

Když jsme se blížili přes nádvoří, zajatci se začali ošivát — jakmile spatřili samotného Temného rytíře, ponurá malátnost poražených mužů očekávajících smrt ustoupila obavám. Jejich popletenými řadami proběhlo znepokojené mumlání, ze strachu ze Stahlhastů však zůstali sedět. Čím dál víc vojáků však začínalo rozeznávat mou tvář a tíseň se proměnila v nepokrytý zmatek. Někteří poplašeně vykřikli, zatímco jiní, nejspíš veteráni, vyskočili na nohy a stanuli strnule v pozoru.

„Schovejte šavle!“ zvolal Kehlbrand, když se Stahlhastové chystali setnout ty, kdo vstali. „Dobří vojáci by měli prokázat svému generálovi patřičnou úctu.“

Celý útvar zajatců to zjevně pochopil jako určitý pokyn a rychle vstal, bývalí seržanti a desátníci syčeli rozkazy a snažili se muže přimět, aby se seřadili do alespoň nějaké formace. Ačkoli všichni stáli v pozoru, pohledy upínali ke mně. Někteří nedokázali skrýt podezřívavé svráštění obočí, další na mě zírali se zoufalou nadějí, že by má přítomnost mohla znamenat vysvobození. Prohlížel jsem si jejich tváře a náhle mě zaplavil podivný pocit, že je poznávám. Zaměřil jsem se na pár z nich a zjistil jsem, že se mi snadno vybavují jejich jména. Tyto muže znám. Zavřel jsem oči a zavrtil hlavou, abych si ji vyčistil od přívalu zmatku. Ne. Tyto muže znal on.

„Nemáš svým vojákům co říct?“ zeptal se Kehlbrand tiše, ale naléhavě.

Napřímil jsem se a odkašlal si. Měl jsem jen tu nejzákladnější znalost ču-šinštiny a očekával jsem, že slova, která mi vyjdou z úst, se budou zadrhávat a budou poznamenaná přízvukem poměrně měkkých samohlásek Stepí. Místo toho však plynula bez váhání a ladně a nikdo z mých posluchačů nedal najevo sebemenší pochyby o tom, že jejich původcem je muž, který nosíval tuto tvář.

„Znáte mě,“ řekl jsem jim. „Vy a já jsme společně bojovali, oddané a věrně. Sloužili jste pod mým praporem, byli jste odvážní a stateční, i když bylo nejhůř, a já jsem vaši službou poctěn. Dnešního dne žádám znovu o vaši důvěru. Je čas, abyste se dozvěděli pravdu, hanebné podrobnosti o tom, jak nás zradili. Bojovali jsme, abychom zachránili toto město, a po mnoho dní jsme prolévali krev a sledovali, jak nám naši bratři umírají po boku, to všechno pro slib záchrany ze strany kupeckého krále. Jenže žádná záchrana nikdy nepřišla. Ted' už vím, že nikdy přijít neměla. Kupecký král žádné posily neposlal. Nechal nás tu opuštěné, abychom zemřeli a on mohl dál sedět ve svém paláci a užívat si bohatství. Bylo tomu vždycky tak — bohatství kupeckých králů bylo vykoupeno krví jejich vojáků.“

Většina z nich na mě uhranutě, zmateně hleděla, ale viděl jsem, že několik dalších se buďto hněvivě, nebo znechuceně mračí. Jejich vůdce se tedy stal přeběhlikem?

„Vězte, že má slova jsou pravdivá, neboť Temný rytíř mluví jenom pravdu.“ Napřáhl jsem pevně paži ke Kehlbrandovi, jenž nyní nasadil dokonale vyrovnaný výraz lítosti a hněvu — obraz muže, kterého rmoutí, když slyší o utrpení přítele. „Promluvil se mnou a já uslyšel pravdu v jeho slovech a poznal jsem, jak velké je jeho slitování. Nabízí nám život, nabízí nám vysvobození z okovů kupeckého krále. Už nebudeme otroky chamtivosti toho starce, naše ženy a děti už nebudou znát jenom poddanství. Ctihodné království není nic než nemocná obluda, kterou je potřeba zabít. Já, Šo Caj, kdysi váš

generál, kdysi pošetilec, jenž strávil své dny klaněním se před lakomcem, který si to nezasloužil, dávám slavnostně svůj meč do služeb Temného rytíře.“ Napřáhl jsem k nim paže a rozevřel prsty v gestu naléhavého pozvání. „Přidejte se ke mně. Společně smeteme zkaženost a špínu kupeckých králů. Přidejte se ke mně!“

Řadami se rozlehlo hněvivé mumlání a muži si vyměňovali pohledy plné zoufalého zmatku. Šo Caj, velitel Rudých zvěďů a obránce Kešin-ko, nejvěrnější služebník, jakého kdy dvůr kupeckého krále Lian Šaa poznal, vyzýval k velezradě. Mumlání přešlo v reptání a ve všem tom hluku bylo slyšet slova jako „šilený“ a „zrada“. Uspořádané řady se začaly rozpadat, reptání přecházelo ve výkřiky a mnoho vojáků se přikřilo, jako by se bez ohledu na nebezpečí chtěli zapojit do boje. Bylo mi jasné, že tito muži za chvíli zemřou pod sprškou šípů a sekajícími šavlemi a že jediné, co ve slovech svého generála uslyšeli, byly lži zrádce.

Potom k nim vykročil Kehlbrand.

Když doširoka rozpráhl ruce, zajatci okamžitě zmlkli a přehlídka zuřivých tváří se změnila v bezvýrazné obličejy uchváceného publika. Když vstoupil do jejich řad a oni se před ním rozestupovali, něco jsem pocítil, záchrvěv síly, kterou jsem z celé této společnosti dokázal vnímat jenom já. Už dlouho jsem věděl, že Kehlbrand poté, co se dotkl kamene, získal mocný dar, ale teď jsem pochopil, že zdaleka ne pouze jeden. Kráčel mezi nimi a mluvil a jeho tvář i hlas oplývaly měkkou, ale rozhodnou jistotou. „Vyslyšte slova svého generála,“ říkal jim, a jak se prodíral davem, tiskl jim ruce. „Slyšte pravdu, kterou říká.“ Ale já viděl, že to nejsou slova, co je uchvátilo, že je to on. Pouhá jeho přítomnost přinutila ošlehané veterány i nezkušené mladíky pokleknout; v očích měli slzy hlubokého obdivu. Ne však všichni — někteří nepadli na kolena, bylo jich jen pár tuctů v té spoustě, a ti se od něj odtahovali se zjevným odporem. Z toho, jak zkušeně a rychle vcházely stahlhastské stráže do davu, aby tyto nesvedené duše odvěkly pryč — za naprosté lhosejnosti jejich druhů —,

jsem poznal, že je to výjev, který už se někdy odehrál. Takto naverboval svou armádu Očištěných. Takto si Temný rytíř zajišťoval převahu nad všemi ostatními bohy.

„Stanete se zárodkem nového vojska,“ pravil svým novým přívržencům a napřahoval paže, aby přijal jejich hold. Všechny hlavy teď byly skloněné a někteří k němu vztahovali rozechvělé ruce. „Pod vedením hrdiny Šo Caje osvobodíte nejprve Ctihodné království a potom celý svět, aby všichni poznali lásku Temného rytíře.“

V chrámu jsem našel přes dva tucty právě zavražděných zajatců, leželi vedle množství zafačovaných mrtvých, kteří evidentně zemřeli onoho dne, kdy město padlo. Generálova paměť — stále převážně změt drásavě neznámých vjemů a obrazů — mi umožnila jen matnou vzpomínku, že z této stavby učinili během obléhání místo, kde se pečuje o raněné. Jak se ukázalo, Temný rytíř neměl pro ty, kdo neměli kompletní těla, příliš využití. Celá tato scéna vyvolala v mysli skořápkový čerstvý obraz, jasnější a zřetelnější než ostatní. Žena černých vlasů a bledé pleti, v mnohém vlastně připomínající Stahlhastku, jejíž tvář znala i má vlastní mysl. Léčitelka, uvědomil jsem si. Ta, kterou jižané nazývají Milost Nebes. Cestovala se Zlodějem jmen. Šerin, jmenovala se Šerin.

Vzpomněl jsem si, jak mi ten večer, kdy vzal Kehlbrand Al Sornu do Hrobky, ošetřovala škrábance na zádech. Toho večera jsem se s nadšením věnoval požitkům, a tak jsem se vydal hledat někoho, kdo by mé nadšení sdílel. Tělesná touha mě dovedla ke dvěma sestrám ze skeldu Wohten, které nacházely velkou rozkoš jak v působení bolesti, tak i v přijímání rozkoše. Navzdory vítanému rozptýlení, jež mi poskytl, zůstala má nálada mrzutá. Příjezd Zloděje jmen po tolika měsících čekání mě přivedl k úvahám o Kehlbrandových lžích a k pochmurnému zjištění, že to, co v tomto směru prohlásil

a co se mě týkalo nejvíc, vyslovil předtím, než jsem obdržel svůj dar. Někdo přichází... Nepřítel, o kterém vím, že ho nedokážeš porazit.

Další lež, utěšoval jsem se. Jen posměšek, který má rozdmýchat mou pýchu.

„Ááá!“ zalapal jsem po dechu, když mě mast léčitelky zaštipala ve škrábancích. Zasyčel jsem: „Dávej pozor, ty cizokrajná čubko!“ Ohlédl jsem se po ní přes rameno a spatřil jsem jen unavenou trpělivost člověka, který nepochybně slyšel takových urážek mnoho. „Zítرا zabiju tvého muže,“ řekl jsem jí lámaně ču-šinsky. „Víš to?“

Pohlédla mi rychle do očí. Její pohled byl pevný a nedostatek strachu v něm mě rozčiloval. „Není to můj muž,“ namítla, a neslyšel jsem z jejích rtů splynout žádnou lež, když dodala: „Ale kvůli tobě samému tě zapřísahám, nebojuj s ním. Zabije tě.“

Potom vzpomínku zahnal pronikavý výkřik, ženský výkřik, a přivedl mě zpět do chrámu.

„Našel jsem ji pod hromadou uhlí ve sklepe,“ líčil právě nějaký Stahlhast a vlekl po podlaze za vlasy ženu. Byla vysoká a přibližně stejného věku jako generálova skořápka. I přes nános uhelného prachu na její tváři jsem poznal, že je docela pohledná. Stahlhast ženu pustil. Zůstala ležet na zemi a lapala po dechu, zatímco pŕltuctu dalších Stahlhastů a Stahlhastek se shluklo kolem ní.

„Služebnice Nebes,“ zavrčela jedna bojovnice, žena s protáhlou tváří a jizvami zkušené válečnice, a píchla do umazaného hávu vysoké ženy špičkou šavle. „Temný rytíř bude chtít, aby odpověděla na otázku.“

„K čemu to?“ zeptal se nějaký muž. „Vždycky řeknou ne.“ Dřepł si a setřel ženě z tváře část prachu. „Na jižanku není ani moc ošklivá. Mohli bysme ji prodat Tulům. Ti mají rádi nezkažený maso.“

Udělalo na mě dojem, když jsem viděl, jak se žena zatvrdila a zatvářila se vzpurně a zlostně. Se skřípěním zubů začala přednášet modlitbu, litanii, kterou vlastně spíš cedila přes zatáté zuby. Už jsem

to viděl v Lešun-ko, když jsme zabíjeli mnichy. Všechny jsme požádali, aby se vzdali své víry a podřídili se Temnému rytíři, a jejich jedinou odpovědí byl proud modliteb. Slova byla vyřčena ve starodávné verzi ču-šinštiny, které trýznitelé této ženy rozhodně nemohli rozumět, avšak skořápka, v níž jsem byl oděn, neměla téměř žádnou potíž, aby jejich význam odhalila. „Milost Nebes je věčná. Soud Nebes je věčný...“

„Další žvanilka,“ povzdechla si válečnice a obrátila oči v sloup. „Proč všichni pořád žvaní?“ Kývla na dřepícího bojovníka. „Podřízni jí krk a ušetří mě toho.“

Litanie ležící ženy nijak nepolevila, ani když válečník vytáhl zpoza opasku dýku. Žena mu zuřivě hleděla do očí a odmítala odvrátit zrak, dokud ji nepopadl za vlasy a neškubl jí hlavou dozadu, aby odhalil hrdlo a mohl ji jediným pohybem zabít. Jakmile však hlavou pohnula, spočinula pohledem na mně a okamžitě vytréštila zrak, oči plné zděšeného poznání.

„Služebníku chrámu!“ zasípala, což mi do mysli vehnalo příval vzpomínek. Horský chrám... chrám Kopí... Bylo toho k pochopení až moc najednou, zhuštěná životní zkušenost sahající desítky let do minulosti. Šlachovitý muž s dlouhými tmavými vlasy a přespříliš kritickým výrazem uděluje lekci, slova byla příliš zkomolená, takže jim nebylo rozumět, ale viděl jsem, že má obyčejnou dřevěnou hůl potřísněnou krví. Železité štípání na jazyku mi napovědělo, že krev patřila této skořápce. V okamžicích klidu, řekl učitel, mohou myšlenky plout jako mírný potůček v zelenajících se lukách. Uprostřed boje však... Hůl se mu zatočila v rukou a v mých útrobách explodovala prudká bolest. ... je myšlenka luxus, akce se musí podřídít dobře vytrénovanému instinktu. Být jednoduchá. Při další ráně mi hůl zakřúpala o holeně. Přestaň už být tak hrozně roztěkaný...

Pak následovala vřava vojenské služby a bitev, prokládaná prchavými pohledy do odvíjejícího se života. Cítil jsem Šo Cajovo zalíbení

v jedné ženě s přísnou tváří i příkrou řečí, ale to ho jen přimělo o to víc ji milovat. Ve skromné, ale dobře zařízené zahradě si hrál párek hašteřících se dětí. Tato vidina se téměř okamžitě změnila v pochmurný obraz zanedbaného prostranství zarostlého plevelem; dům za ním byl neosvětlený a prázdný až na tři mrtvoly v něm, které jak jsem pochopil, byly obětí jedné z epidemií, jež se jednou za čas prohnaly kupeckými říšemi. Potom další bitvy, lupiči a nejrůznější chátra skolená jeho šavlí, když vedl jednotku mužů v rudé zbroji z jednoho kouta Ctihodného království do druhého. Vřava se utišila, jakmile se paměť opět ustálila na přespráliš kritickém učiteli. Stál vedle další postavy, která se, když jsem se na ni pokusil soustředit, rozmazávala a přesouvala. Vycítil jsem v ní jakýsi třpyt, zamaskovaný klenot vědění, které mělo veliký význam. Když jsem k té postavě natáhl ruku, setměla se a ustoupila do pozadí. Skořápka, v níž jsem přebýval, se přitom chvěla chladem, celá nesvá. Na kratičkový okamžik jsem věděl, že se na svět dívám dvojíma očima, že sdílím mysl s dalším vědomím, s něčím, co mi spílalo jako vězeň za mřížemi své cely.

Ty jsi pořád tady, uvědomil jsem si, když se toto vědomí zmenšilo a stáhlo se do chaosu paměti, přičemž vzalo onen vzácný klenot s sebou. Co to přede mnou skrýváš?

Zamžikal jsem a spatřil ženiny lesklé, prosebné oči, které se nořily do mých. Ostří válečnickovy dýky jí pomalu zajíždělo do kůže na hrdle. „Dost!“ křikl jsem a Stahlhastova čepel se zastavila. Všichni hleděli na mě. Přistoupil jsem k nim a zamítavě máchl rukou. „Zmizte. S touhleťou mám něco na práci já.“

Dřepící válečník vstal a napůl vycenil zuby. Tvář měl napjatou a zklamaně se mračil jako každý rozený zabiják, když mu odeprou kořist. „Nebudeš mi poroučet, ty sráči jižanskej!“ vyprskl a prsty svírající rukojeť dýky mu zaškubaly.

„Tys byl v bitvě U tří řek,“ řekl jsem a naklonil hlavu, protože jsem ho poznal. Viděl jsem, že při zvuku naší řeči, jíž jsem promluvil tak

plynule, že by to žádný jižan neměl zvládnout, jeho zuřivost trochu polevila. Nicméně se vrátila s plnou silou, když jsem se usmál a dodal jsem: „Utekl jsi před Obvarovou čepelí. Obvar cítil, jak ti ze zbabělé prdele tečou sračky.“

Ta zkušená bojovnice natáhla ruku, aby ho zadržela, ale bylo pozdě, válečník se na mě vrhl bez přemýšlení a působivě rychle, dýka namířená na mou zbrojí nechráněnou hrud' se mi přímo rozmazala před očima. Mým záměrem bylo odrazit úder do strany a zbít soupeře do bezvědomí, ale moje skořápka měla jiný plán. Ruce se mi samy od sebe pohnuly, lapily jeho zápěstí a zkroutily a zlomily je jako větvičku. Potom donutily zbraň zvednout se kolmo vzhůru a bodnout. Dýka pronikla válečníkovi zespodu bradou a dlouhá trojúhelníková čepel zajela až do mozku. V boji se akce musí podřídit dobře vytrénovanému instinktu, pomyslel jsem si a spokojeně zabručel. Skořápka sice nebyla impozantního vzrůstu, ale užitečná určitě ano.

Vytrhl jsem dýku, nechal mrtvolu padnout k zemi a otočil se čelem k ostatním Stahlhastům, kteří všichni o krok ustoupili a přikrčili se s napůl tasenými šavlemi.

„Bojujte se mnou,“ řekl jsem a namířil zkrvavenou čepel do zjizvené tváře Stahlhastky, „a bojujete s Temným rytířem. Tohle chcete?“

Zařála zuby a vztekle na mě zírala, ale zdravý rozum brzy překonal zuřivost a ona odvrátila zrak. „Ta žena přesto musí zemřít,“ zamumlala a posunkem naznačila ostatním, aby sebrali tělo nemoudrého druhu. „On to přikazuje.“

Čekal jsem, až jejich kroky odezní v dálce, a pak jsem si dřep vedle vysoké ženy. Její lesklé, prosebné oči se teď zachmuřily a ona se ode mě s podezřením odtáhla. „Bratře?“ hlesla, bedlivě zkoumala mou tvář a vraštila čelo pokryté prachem.

Nato jsem si vybavil její jméno — vytrhlo se z chaosu paměti. Když se tak stalo, ucítil jsem v hlubinách mysli, kde stále ještě

pobývala duše této ukradené skořápky, slabě zatrylkovat hněv. „Matko Wen,“ řekl jsem a natáhl k ní ruku. „Dovolte, ať vám pomohu.“

Střelila pohledem k mé ruce a potom znovu k mé tváři a podezření se proměnilo v jistotu. „Znám Šo Caje už dvacet let,“ zamumlala tiše a vztekle. „Nosíš jeho tvář, máš jeho hlas, ale nemáš jeho duši. Svého bratra znám.“

Spustil jsem ruku a na mých rtech se objevil posmutnělý úsměv. „Ne, nemám jeho duši. Mám však jeho vzpomínky.“ Když jsem se k ní přisunul, odtáhla se. Navzdory strachu, jímž se roztrásla, zůstávala vzpurná, což na mě udělalo dojem. „Chrám Kopí,“ řekl jsem. „Můj starý... učitel. Jednou mi něco dal. Co to bylo?“

Nadechla se a zavřela oči, pohybovala rty a cosi šeptala — znovu se pustila do své litanie. Slova teď byla jiná, ona je však vyslovovala s ještě větší jistotou. „Pravý služebník Nebes nezná strach. Pravý služebník Nebes nezná bolest...“

Naříznu jí křížem chodidla, pomyslel jsem si a popadl ji za kotník. To je vždycky dobré místo, kde začít.

Její litanie pokračovala, i když jsem přitiskl ostří dýky k holé kůži na chodidle, a slova plynula dál bez sebemenšího zanařikání. Zjistil jsem, že už nějakou dobu držím dýku na místě, a nešlo mi na rozum, proč mé ruce odmítají říznout. Jsi to snad ty? zeptal jsem se Šo Caje a říkal si, jestli mě nějak nenakazil svými jižanskými ohledy. Laskavost je slabost, připomněl jsem si. Soucit je zbabělost. Moudrost je klam. Tak pravidlo učení kněží — tyto zásady, navzdory zákazu Temného rytíře pronášet je nahlas, byly pro mě vždycky vyjádřením pravé povahy Stahlhastů. Jenže teď se mi jevily jako prázdné, neschopné přinutit mé ruce k pohybu. Jednoduše jsem netoužil způsobit této ženě bolest. Smrt přináší změny, dokonce i když jde o mocného Obvara.

„Prostě mi to řekni,“ pravil jsem a uvolnil stisk. „Prosím.“

Litanie utichla a ona otevřela oči. Teď už ji začal opanovávat strach, z očí jí proudily slzy a hloubily potůčky ve špíně na tvářích,

tělo se jí chvělo hrůzou, ale pořád vrtěla hlavou. Snad za to nakonec mohly ty slzy — našly jakousi ozvěnu této ženy v Šo Cajově myslí, rozvířily dostatek emocí a ty mě přivedly ke vzpomínce, po které jsem se pídil.

„Tys tam byla,“ uvědomil jsem si, jakmile se obrazy vyjasnily. Matka Wen stála poblíž a na mladé tváři měla široký úsměv. Hleděla na mladíka po učitelově boku, mladíka, jehož tato skořápka po všechny následující roky znala a milovala.

Ved' ho a uč ho, pravil učitel. A především — ochraňuj ho.

„Takže ani stopa?“

Na Kehlbrandovu otázku zavrtěl Očištěný sklopenou hlavou. Po krku mu stékal lesklý, tenký pramínek potu. „Od té doby, co jsme našli tu zasypanou chodbu, žádná, Temný rytíři.“

„A v průplavu?“

„Jenom mrtvoly, Temný rytíři.“

Sledoval jsem, jak se Kehlbrandova lhotejná tvář otočila zpět k válcovitému vynálezu na trojnožce a jak přitiskl oko k jeho užšímu konci. „Mrtvoly,“ zamumlal si, „ale ne ten kůň.“ Otáčel zařízením sem a tam a prohledával krajinu pod námi. Když jsem vystoupal po té spoustě schodů až na vrcholek věže, zastihl jsem tu Kehlbranda při jednání s tímhle potícím se mužem, podle oblečení soudě rodáka z pohraničí. Oděv měl odolný, ale žádnou výstroj potřebnou k boji. Byl o pár let mladší než já (nebo spíše než Šo Caj) a měl štíhlou, ale přesto houževnatou postavu člověka, který strávil život v divočině.

„Já,“ začal Očištěný a polkl. Potom napjatě pokračoval: „Já jsem vytušil, že se cizinci rozdělili, Temný rytíři. Jedny jsem sledoval k Cestě hrodek; ti druzí jsou pořád v průplavu.“

„Ale on v průplavu není,“ pravil Kehlbrand a odvrátil se od dalekohledu. „Proto chybí ten kůň.“ Hleděl na Očištěného několik

okamžiků; věděl jsem, že jemu musely připadat mnohem delší. Potom se Kehlbrand obrátil ke mně.

„Generále,“ oslovil mě. „Uvítejte mistra La Voa, nejslavnějšího lovce Severní prefektury.“

Vyměnili jsme si s Očištěným letmé poklony. Zdálo se, že do mých očí netouží pohlédnout o nic víc než do těch Kehlbrandových.

„Říká se, že La Vo ucítí šavlozubce na pět mil proti větru a že jako chlapec zabil medvěda pouhým prakem,“ pokračoval Kehlbrand. „A přece nedokáže zachytit ani ten nejslabší závan pachu mé sestry ani Zloděje jmen.“

„Pošlete mě,“ navrhl jsem. „Mám s ním nevyřízené účty, jak víte.“

„Vy máte na starosti armádu a její výcvik.“ Kehlbrand vykročil k La Voovi, jenž se zachvěl, ale Temný rytíř ho poplácal po zádech a doprovodil ke schodišti. „Nedělej si starosti, příteli. Zloděj jmen je mazaný a moje sestra také. Odpočiň si a zotav se. Brzy pro tebe budu mít novou kořist.“

Lovce s úlevou odešel a jeho kroky na schodišti slábly, až utichly. Kehlbrand se vrátil k onomu pozorovacímu přístroji. „Měla ho vyřídít ta mrcha ze skeldu Ostra,“ slyšel jsem, jak si mumlá. „Melodie mluvila jasně. Teď neslyším nic.“

„Mám podezření, že ho uvidíš docela brzy,“ prohodil jsem. „Al Sorna mi připadal jako chlap, který v sobě nejspíš nenechá moc dlouho doutnat zášť.“

Kehlbrand se tiše zasmál. „Je to snad úcta, co slyším ve tvém hlase, starý brachu?“

„Člověk by měl vlastního nepřítele znát.“

„Dychtíš po druhé šanci, co? To tě bohužel musím zklamat. Babukirovo pokání už je skoro u konce a já pro něj ostatně musím vymyslet nějakou práci.“ Odvrátil se od pozorovacího přístroje a tázvavě se na mě zadíval. „Cítím, že mi chceš něco říct. Co to asi bude?“

„Vzpomněl jsem si na něco. Na něco, co věděl generál. Je to dost důležité jméno.“

Kehlbrand se pobaveně ušklíbl a přistoupil blíž, předpokládám, že proto, aby se na mě mohl opět zahledět z výšky. „A co za jméno by to mohlo být?“

Pořád jsem pro něj jenom pes, *pomyslel jsem si. Věrně přinesu kořist pánovi. Přesto však, když má pes zlovolnou povahu, do přespříliš důvěřivé ruky se zakousne. Nejprve je ovšem třeba si důvěru získat. „Jméno,“ řekl jsem, „ztraceného dědice trůnu Smaragdového císařství.“*

KAPITOLA JEDNA

Vélin pil a přitom ucítil, že Am Lin zemřel. Slabý, téměř nepostřehnutelný výdech, poslední záchvěv — a jeho přítel byl pryč.

Potlačil příval zoufalství, aby mohl vysát posledních pár doušek krve, jež tepala kameníkovi z rány. Hustý proud chutnající po kovu mu zalil ústa a ulpěl v hrdle, až se začal dávit. I přes nechut, kterou to v něm vyvolalo, se přinutil hustou tekutinu polknout. Jakmile prvních pár kapek doteklo až do útrob, ucítil Vélin, jak se v něm rozvíjí dar — jak se rychlostí blesku šíří celou jeho bytostí a s sebou nese píseň. Byla to však píseň podobná spíše výkřiku.

Hudba byla až bolestně ohlušivá a plnila jeho mysl navzájem se překrývajícími kaskádami tónů. Ty navzdory odporne vzájemné disharmonii dokázaly vytvářet i jakousi melodii, v níž se skrývala jistota i význam: *Smrt přichází ze všech stran. PŘICHÁZÍ TEĎ!*

Odrazil se od Am Linovy mrtvolky, skrčil se a uhnul před svištící šavlí, jejíž majitel, obrovský Stahlhast v plné zbroji, se vyřítil z vysoké trávy zarůstající břeh průplavu. Válečník zaklel a zkusil to znovu, oběma rukama sevřel jílec a vyrazil proti Vélinově hrudi. Píseň ječela dál a Vélin si uvědomil, že jeho zrak upoutala Stahlhastova tupá, silně zvrásněná tvář. Melodie vyprávěla příběh o muži, který žije krví a nejšťastnější je v okamžicích, kdy páchá násilí. O muži, který bojoval, zabíjel, znásilňoval a raboval celou cestu přes Železnou step i pohraniční země. O muži, který toužil, jakmile se horda vřítí do Ctihodného království, v tom všem pokračovat. O muži, který si ovšem zapomněl opravit malý plát brnění, jenž mu kryl místo nad levou kyčlí a během

závěrečného útoku na Kešin-ko se odlomil. To vše vykřičela píseň do Vélinovy mysli během jediného úderu srdce.

Když se Stahlhast přiblížil, Vélin se otočil a dovolil šavli, aby jeho hrud' minula asi o palec. Potom zabodl meč do mezery ve Stahlhastově zbroji. Čepel se zabořila hluboko a protála žílu, šlachy a chrupavku, přetřela veškeré spojení mezi nohou a kyčlí. Válečník šokovaně a rozzuřeně vykřikl, zhroutil se a vztekle vzhlížel k Vélinovi. Zkřivil rty v poslední vzpurné, sprosté nadávce. Vélin vytáhl meč a sekl. Válečnickova poslední slova pohltil proud krve, jenž mu vytryskl z úst.

Píseň zaječela a bleskově přitáhla Vélinovu pozornost k novému nebezpečí, dvěma dalším Stahlhastům prodírajícím se vysokou trávou jen pár yardů odtud. Znovu sekl umírajícího válečníka do krku — dvakrát rychle švihl mečem, a když se od těla oddělila hlava, popadl ji za přílbu. Prvního Stahlhasta, který se prodral trávou, udeřila letící hlava přímo do obličeje, až se zapotácel se. Náraz a rozstříknutá krev ho omráčily a oslepily. Krvavý hlen si muž vytřel z oka právě včas, aby mu do něj mohla vjet špička Vélinova meče, a čepel mu proklála mozek dřív, než si stihl všimnout vlastní smrti.

Vélin odkopl mrtvolu, která sebou ještě škubala, a vytáhl z ní meč právě včas, aby vykryl sečnou ránu druhého Stahlhasta. Dřív, než měl válečník šanci couvnout, přistoupil Vélin až k němu a dal mu rychlou hlavičku do nechráněného nosu. Pak mu vytrhl z opasku dýku, otočil se a zabodl ji muži do nechráněné zadní strany stehna.

Salva dalších výkřiků písně přiměla Vélina, aby se natáhl jak široký tak dlouhý do trávy — vzduch křížem krážem protála svištící sprška šípů. Nešťastný Stahlhast však zůstal stát, vrávorá a snažil se vytrhnout si dýku z nohy, a tak ho tři šípy zasáhly do prsou. Podle toho, jak snadno jejich ocelové špičky pronikly kroužkovou zbrojí i brněním, je někdo vystřelil hodně zblízka.

Vélin se plazil pryč tak těsně při zemi, že si rozdíral břicho, a přitom slyšel válečnickovo smrtelné chroptění. Po celém břehu průplavu, ponořeném v mlze, se rozléhaly výkřiky, občas doplněné zadrčením tětivy a zasvištěním šípů. Žádný však nepřilétl blíž.

Je jiná, pomyslel si Vélin a plazil se dál. Drásavá melodie neustávala a její tóny ho pořád nutily k bolestným grimasám. Melodie bez ustání stoupala a klesala, jednu chvíli syčela jako had, potom zase vřeštěla jako týraný krahujec. Při každém vysokém tónu Vélin cítil, jak se mu zatmívá před očima a tep se zrychluje, a k tomu se přidával hlad, který sice pociťoval málokdy, ale dobře jej znal. Poprvé jej zažil před mnoha lety v Martišském lese, když jeho přítel ležel na zemi a umíral a Vélin vyrazil tryskem za lučištníkem, jenž ho skolil. Byl to hlad po krvi, touha zabíjet, zrozená z této písně. *Jiná píseň*, opakoval si s čím dál větší jistotou. *Není to ta moje*. Nebyla to píseň, kterou zanechal v Zásvěti, když v Alltoru málem vykrvácel a zemřel. Nebyla to píseň, po níž od té doby stále toužil.

Zastavil se, protože se v písni ozvala nová melodie. Pravda, nebyla už tak úplně disharmonická a v pocitu, který se s ní poжил, nebyla ani stopa hladu. Přesto zněla jaksi mrzutě, bylo to cosi jako nevráživé přivítání.

Několik palců od Vélinovy hlavy dopadlo na zem kopyto a netrpělivě podupávalo. Vzhlédl a hned se zašklebil, neboť mu Derka vlhce frknul do tváře. Hřebec naklonil hlavu a změřil si Vélina jedním okem; byl to naléhavý pohled. Derka zatřásl šjíj, aby z ní sklouzla uzda.

„Ano,“ zavrčel Vélin a sápal se po uzdě, „taky tě rád vidím.“

Vyšvihl se do sedla a v tu chvíli se sborem ozvalo mnoho nových výkřiků, po nichž rychle následovala salva šípů. Probodly však už jen vzduch — Derka unášel Vélina pryč a sám od sebe přešel do trysku, takže je okamžitě pohltila mlha. Píseň znovu varovně zavřeštěla a okamžik nato se z mlhy před nimi vyřítla

Stahlhastka na koni, vysoká žena, která kroužila nad hlavou dvoubřitou sekerou. Vélin sevřel uzdu a chtěl navést Derku doleva, ale hřebec měl vlastní nápad. Prudce se zastavil před útočícím koněm a do vzduchu vystřelila sprška hlíny a trávy; pak zaržal a vzepjal se na zadních. Ozvalo se tvrdé prasknutí tříštěné kosti — Derkovo kopyto dopadlo na hlavu druhého koně a ten se i s jezdcem neuspořádaně zhroutil k zemi.

Vélin už chtěl Derku pobídnout, aby vyrazil vpřed, ale v téže okamžiku se v něm znovu vzedmula píseň; melodie tentokrát nebyla tak hlasitá, přesto byla ještě bolestnější. Drsné, naléhavé tóny se mu zarývaly do duše a vyvolávaly obrazy obléhání — všichni vojáci, kterým velel, právě umírají pod rukama hordy Temného rytíře, a na konci bledá, prosebná Am Linova tvář. *Prosím... můj dar tobě...*

Zamlžil se mu zrak. Píseň zazněla ohlušivým, téměř bolestivě vysokým tónem a proměnila svět v rudošedý opar. Věděl, že drží v jedné ruce uzdu, že se mu jílec meče protáčí v dlani a paže se zatíná, ale nic z toho nemohl ovládat. Nedovedl by říct, jak dlouho trvalo, než melodie písně dozněla a jemu se zrak vyjasnil — jestli to bylo jen pár vteřin, nebo hodina —, ale když bylo po všem, zjistil, že zírá na tu Stahlhastku. Ležela zhroucená na boku mrtvého koně a její tvář, sinalá ztrátou krve a blížící se smrtí, zvláštním způsobem zrcadlila tvář umírajícího Am Lina. Válečnice vzhlédla k Vélinovi, zamrkala a pak otočila hlavu k pahýlu odseknuté paže, z níž prýštila krev. Sledovala — spíš fascinovaně než zděšeně —, jak ji život opouští.

Vélin odvrátil zrak, zasunul meč do pochvy na zádech a pobídl Derku do trysku, takže opět zmizeli v mlze. V kouřmu se dál rozléhaly výkřiky a drnění tětív, ale brzy zeslábly a utichly. Vélin nechal Derku jít krokem a rozhlížel se po nějakých orientačních bodech, jež by mu naznačily, kde by tak mohl být. Mlha zřídla v pouhé cáry válející se při zemi, objevilo se slunce a pláň

porostlá vysokou trávou. Na jihu přecházela v mírně zvlněnou pahorkatinu. Severnímu obzoru vévodila temná kuželovitá masa Kešin-ko a pár set kroků na západ rozeznal Vélín neomylně přímou linku průplavu. Jediný přijatelný úkryt nabízel hustý lesnatý porost na východě. Vélín věděl, že pronásledovatelé na sebe nenechají dlouho čekat, a tak tím směrem otočil Derku a rovnoměrným cvalem vyrazili ke stromům.

Jel a před očima měl pořád tvář té umírající stahlhastské ženy. Vzal život už mnoha lidem, ovšem jen z nutnosti — tomuto zdůvodnění aspoň dával přednost. Když Stahlhastka přišla o koně, mohl jet klidně dál. Zabít ji nutné nebylo, ale přece to teď udělal. Nato se v písni ozvalo ostré zavrčení, drsný, káravý tón, který přinášel novou myšlenku: *Nepřítel zaslouží jen smrt.*

Vélín mimoděk sevřel uzdu a Derka zastavil. Vélín se ohlédl přes rameno, hleděl do trávy a mlhy a poslouchal slabé, avšak sílící výkřiky pronásledovatelů. *Zabili Am Lina*, přemítal, a melodie písně začala hned být libozvučnější, příslib v ní skrytý zněl téměř svůdně. *Zabili Šo Caje a spoustu dalších, a všechny ve službě falešnému bohu. A já mám znovu píseň krve. Bylo by tak těžké pozabíjet je všechny? Nebyla by to vlastně urážka Am Linovy památky, kdybych je nepozabíjel? Koneckonců, to on mi dal dar.*

Derka hlasitě, podrážděně zaržál. Tím narušil Vélínův pocit rostoucího hladu a píseň vydala další zavrčení. Vélín zaťal zuby, urputně se znovu zahleděl na východ a pobídl hřebce do cvalu. *Ne*, usoudil, zatímco hladová melodie naléhala dál, a když se jí odmítl řídit, vyvolala mu v hlavě trvalou bolest. *Tohle není píseň krve. Krev patří životu. Tohle je píseň smrti. Černopíseň.*

Než dojeli ke stromům, píseň se ztišila do mrzutého mumlání a bolest v hlavě ustoupila a přešla v tupé hučení. Jakmile vjeli na

pár kroků do lesíka, Vélín přiměl Derku zastavit, sesedl a se zavřenýma očima se skrčil, aby vyhodnotil zvuky a vůně lesa. *Zem je vlhká od posledního deště, usoudil a prsty se dotkl půdy. Ptáci zpívají jen slabě... Kouř z páleného dřeva, vane od jihu.* V tomhle lese jsou lidé.

Les byl hustý a větve rostly nízko, takže musel Derku mezi stromy vést. Šel směrem na východ, aby se vyhnul tomu, co se nachází na jihu. Měl v úmyslu lesem projít a pak vyrazit hledat průplav, což by měl být snadný úkol, a potom se pustit podél průplavu k jihu. To ho nevyhnutelně dovede k Nortahovi, Ellese a ostatním. Doufal, že měli tolik rozumu, aby se ho nevydali hledat, a utěšoval se vědomím, že Nortah přes všechny své chyby není žádný blázen a nenechá se snadno strhnout svými pocity, obzvláště když je střízlivý. *Povede je dál, usoudil. Musím je jen najít, to je celé.*

Vélínův postup se však na chvíli zastavil, protože černá píseň náhle opět zesílila. I nadále se ozývala pronikavě a skřípavě, ale postrádala předchozí pomstychtivý hlad — místo toho v ní znělo varování spojené s jakousi nevyhnutelností. A pobízela ho směrem na jih, k vůni toho kouře ze dřeva, který byl stále cítit. *Něco tam je, pomyslel si a uvědomil si, že píseň zní tak přesvědčivě, že si jí nemůže nevšímat. Něco, s čím je potřeba se vypořádat.*

Vedl Derku čtvrt míle hustým lesem, dokud neopozoroval lehoučkou proužkou kouře vznášející se mezi vrcholky stromů před ním. *Nejméně tři ohně, odvodil si Vélín a pozoroval kouř.* Potom sebou škubl, protože zpoza stromů k němu proniklo zaječení. Tentokrát to nebylo nic, co by slyšel jenom ve své hlavě, ten křik nepochybně vzešel z lidského hrdla a zazníval v něm děs, který se zpravidla váže k mučení. Křik ještě pár vteřin pokračoval a pak ho náhle něco utálo; v následném tichu se kdosi polohlasně melodicky zasmál. *Něco, s čím je potřeba se vypořádat, opakoval*

si Vélín. Ten křik a smích rozptýlily veškeré pochybnosti o tom, proč ho sem píseň dovedla.

Když začal přivazovat Derkovy ořeže k padlé tisové větvi, kůň bojovně zafrkal a pohodil hlavou. *Zaspívala jsem mu*, pravila Nefritová princezna během cesty přes Železnou step. *Jen krátkou melodii, abych vás dva spojila.* „Počkej tu,“ zašeptal Vélín, nechal ořeže sklouznout na zem a pohladil hřebce po nozdrách. Pak se skrčil a vklouzl do skrýše, již skýtal rozsáhlý kapradinový porost.

Jak se kradl blíž, smích začal být hlučnější a ne tak melodický. Vélín rozeznal několik hlasů, jež mluvily jemu neznámým jazykem. Zastavil se a naslouchal. Všiml si, že ta řeč se podobá jak stahlhastštině, tak i variantě ču-šinštiny, kterou se mluvilo v pohraničí, ale kvůli zvoleným formulacím a přízvuku nebylo jednotlivým slovům rozumět. Lehl si na zem a začal se plazit, rovnoměrným tempem a pomalu, jak ho to naučil dlouhý cvik; rukama před sebou odmetal klacíky i spadlé větve, jež by mohly jeho přítomnost prozradit. Po chvíli se zarazil — k uším mu dolehl povědomý syčivý zvuk a zároveň jeho oči zachytily za kmenem jasanu stoupající obláček páry. Opatrně se plazil do strany, dokud se mu neotevřel výhled na muže v kožené zbroji, jenž se znuděným, nepřítomným výrazem močil do porostu.

Tulové, usoudil Vélín podle mužova oděvu. Rychle pohlédl doleva a doprava, ale žádné další muže neviděl. Smích a hovor v dále pokračovaly. *Jít močit sám není za války nikdy dobrý nápad.* Vélín sledoval, jak muž dokončuje, co má na práci, odvrací se a odchází, hlavu sklopenou ke šňůrkám kalhot. Vélín vstal a ještě v podřepu se rychle rozběhl. Tula zaslechl jeho kroky a otočil se, ale příliš pozdě. Paže, které jej objaly kolem hrudi a krku, už nedokázal odrazit. Vélín podkopl Tulovi nohy, a když společně padali, škulbl mu hlavou vzhůru a doprava. S uspokojením uslyšel dvojí zapraskání, svědčící o zlomeném vazů. Zacpal muži ústa, aby zadusil jeho smrtelný chropot, a stiskl mu nos, aby

mu zabránil naposledy se nadechnout. Pak ho pevně držel, dokud sebou nepřestal škubat.

Vélin ze sebe odvalil mrtvolu a prohledal ji, jestli u ní nenajde něco užitečného. Tula měl na opasku zavěšenou šavli a čutoru s jakousi odporně páchnoucí směsí, podle vůně silnou kořalkou. Dále měl v botě zastrčený lovecký nůž z dobré oceli a s kostěnou střenkou. Vélin si nůž vzal a pustil se dál — opět se začal pomalu, vytrvale plazit a držel se přitom v nejhustším podrostu. O dvacet kroků dál narazil na dva další Tuly. Oba byli výrazně méně bezstarostní než jejich nedávno zabítý kamarád. Jeden z nich držel jezdecký luk se šípem vloženým na těživě a druhý třímal tasenou šavli. Oba přejížděli pohledem okolní stromy ostražitě jako šelmy — jako muži, kteří dobře poznají blízké se nebezpečí.

„Ulsko!“ zvolal lučištník tlumeně; nejspíš sháněl muže, který močil už podezřele dlouho. Muži vykročili k Vélinovi a ten se přitiskl k měkké půdě. Částečně jej kryl široký kmen letitého dubu a příkrov kapradí, ale až přijdou blíž, bude to dost mizerná ochrana. Vélin si do dlaně levé ruky připravil jeden ze svých vrhacích nožů a pravou pevněji sevřel zbraň ukradenou Tulovi. Čekal, dokud se oba válečníci nepřiblížili na pět kroků.

Vynořil se z úkrytu a přitom oběma rukama zapažil a hodil. Ačkoli si myslel, že už se výkonům z mládí nevyrovná, oba nože zasvištěly ke svým cílům s velkou přesností. Hod levačkou byl nepatrně méně přesný, ocelová šipka se Tulovi zabodla mezi krk a rameno, ale pořád ještě dokázala nalézt žílu dost tlustou na to, aby se válečník sesul k zemi a z úst mu temným proudem crčela krev. Naproti tomu lučištník se nějak dokázal udržet na nohou i navzdory tomu, že mu nůž s kostěnou střenkou probodl hrdlo skrz naskrz. Dokonce se ještě, jak se k němu Vélin pomalu blížil, pokusil natáhnout tětivu, ale údy zachvácené křečí mu zbraň z rukou brzy vytrásly. Vélin se sklonil k zemi a luk zvedl;

potom vytáhl Tulovi z rány nůž a válečník se konečně přestal trást, zhroudil se a naposled přiškrčeně vydechl.

Vélin vykročil a v chůzi nasadil na tětivu šíp. Černá píseň se změnila v ošklivé mumlání. Neslo s sebou jakousi zvláštní příchut, pocit, který nepoznal už mnoho let, povědomé bzučení, které znamenalo jen jedno: *poblíž je jiný Obdařený*. Nový záchvat smíchu jej dovedl ke zbývajícím Tulům. Stál jich tam asi tucet v nepravidelném kruhu kolem malé skupinky klečících mužů. Ti byli všichni do půl těla nazí, ale kupa vyztužených kazajek ležících poblíž napovídala, že jde o vojáky kupeckého krále. Navíc, jak Vélin uviděl, když se přikradl blíž, to byli muži, které znal.

V popředí klečel Čuo-ka, napravo i nalevo vedle něj na bříše leželo po mrtvole — byli to členové bandy Zelených zmijí. Na pašerákově tváři se perlily kapky potu. Čuo-ka se nenávidně a zároveň úzkostně šklebil, ale přesto vzhlížel k zavalitému muži, jenž stál nad ním, s obdivuhodným vzdorem.

„Tak kde je?“ tázal se ču-šinsky zavalitý muž. Na rozdíl od Tulů nebyl ani ve zbroji, ani nedržel zbraň a na sobě měl typický oděv lidí z pohraničí. Muž naklonil hlavu na stranu a trochu se sklonil k Čuo-kovi; Vélin pocítil závan jeho moci a s ním se přihnala i vzpomínka. *Stan Temného rytíře*, vybavil si. *Ten den, kdy zabil Nefritovou princeznu*. Právě tento muž tehdy přikoval Vélina pažemi k zemi, když se pokusil zavraždit princeznu pomstít.

„Pověz mi to,“ pokračoval zavalitý muž a přejížděl rukou přes Čuo-kovu rozzuřenou tvář. „Víme, žes mu pomáhal uprchnout z města. Tak proč teď není s tebou? Zabils ho? Okradls ho?“

Čuo-ka místo odpovědi jen pohrdavě zkrivil rty, což vyvolalo v zavalitém muži tichý, lítostivý povzdech. „Viděls přece na vlastní oči, jakou cenu musejí zaplatit ti, kdož se vyhýbají lásce Temného rytíře,“ pravil a ukázal na těla ležící pašerákovi po

obou bocích. Vélin nedokázal rozeznat, jakým zraněním ti muži podleli, avšak země pod nimi ztemněla krví a zápach, který se kolem vznášel, musel být povědomý každému, kdo byl někdy svědkem vyvržení vnitřností. „Proč podstupovat takové utrpení kvůli cizinci?“ dotíral zavalitý muž. „A navíc kvůli odpornému a zrádnému cizinci.“ Naklonil se blíž a naléhavě zašeptal: „Ušetři toho sebe i ostatní. Dojdi očištění v očích jediného pravého žijícího boha. Pověz mi, kde je Zloděj jmen?“

Čuo-ka měl zaťaté zuby a tělo napjaté. Jeho vzdorovitý úšklebek přešel v ještě horší grimasu — vycenil zuby. Vélin viděl, že nemá spoutané paže, ale přesto je pevně tiskne k bokům. „Taková vzdorovitá duše,“ zavrtěl zavalitý muž trochu nešťastně hlavou. „Myslím, že bys ji měl vysvobodit z klece těla.“ Nepatrně pohnul očima a zaměřil se na Čuo-kův obnažený trup. Vélin ucítil další poryv síly a pašerák se roztřásl, křečovitě zvedl ruce a prsty se mu zkroutily do třesoucích se pařátů. „I když,“ dodal zavalitý muž, „najít duši někoho takového, jako jsi ty, bude těžké. Musíš se zarýt hodně hluboko.“

Rukama si Čuo-ka udeřil do plochých břišních svalů a celé tělo se mu roztřásl, jak se bezvýsledně snažil vzdorovat, ale jeho prsty se přesto začaly zarývat do kůže. Když Vélin na pašerákově kůži spatřil první čůrek krve, černá píseň se opět rozječela. Byla to hudba plná zuřivosti, jež zahrnovala vše kolem. *Je jich příliš mnoho*, namítal slabý hlásek rozumu, který v něm ještě přetrvával, ale to už Vélin zvedal luk a tětiva se mu otírala o líce, jak ji natahoval k prasknutí. Píseň na námitku odpověděla jen krátkým, zlomyslným trylkem, který zněl pobaveně, a potom Vélinovy prsty vypustily šíp.

Vélin viděl, jak šíp probodl zavalitému muži hrud', a ucítil, jak se Tulův dar ztrácí a odumírá. Ještě než na svět znovu padla rudošedá mlha a zahalila jej, uvědomil si, že odhazuje luk a tasí meč, vyráží vpřed a hází nůž s kostěnou stěnkou tak, aby se

zabodl do země nedaleko Čuo-ky. Jakmile první Tula zvedl šavli, aby vykryl jeho výpad, všechno zmizelo. Poslední jasný obraz, který Vélín zachytil, byla rozpůlená tvář onoho muže. — Čepel z hvězdného stříbra ji roztála od čela po bradu.

„Neměli bysme ho zastavit? Víc mrtví už přece bejt nemůžou.“

„Klidně si to zkus.“

Zpoza rudého oparu slyšel ty hlasy jen jako tlumené mumlá-
ní, ale vyjadřovaly se dostatečně jasně a tím zaujaly poslední zby-
teček jeho rozumu, který se neutopil v křiku černé písni. Píseň
ustoupila a proměnila se v bolest hlavy, kterou už Vélín začínal
chápat jako její klidový stav. Pocítil příval smyslových vjemů,
tělo se mu třásl prodělanou námahou, ve svalech mu tepalo,
hrud' se prudce dmula a po zádech mu stékal pot. Přesto se ne-
cítil vyčerpaně, bolela ho pouze ruka s mečem, kterou právě teď
svěsil k zemi. Letným pohledem zachytil krev pokrývající čepel
od hrotu až po jilec. U nohou mu ležel muž, nebo spíše zbytky
muže. Čelist měl úplně useknutou i s velkou částí horního
rtu, rudou změtí bíle prosvítaly zuby. Vélín přesunul zrak jinam
a spatřil pár stop od sebe ležet tváří k zemi další tělo; koženou
zbroj měla mrtvola na zádech proříznutou a odseknutou spolu
s kusem masa pod ní; rána sahala až k páteři.

„Pane?“

Vélín sebou trhl, otočil se za hlasem a instinktivně pozvedl
meč. Čuo-ka ustoupil, sklonil k zemi šavli, kterou třímal, a dru-
hou rukou udělal chlácholivé gesto. „Musíme odsud zmizet,“
řekl pašerák.

„My?“ opáčil jiný hlas. Patřil podsaditému muži, kterého si Vélín
pamatoval jako člena oddílu Lebek. Býval dobrým vojákem
a tváří v tvář prudkým útokům Temného rytíře nikdy neztrácel

odhodlání. Nyní si však svého bývalého velitele měřil se směsicí podezření a hluboké nervozity. Za ním stál další přeživší člen Zelených zmijí a jeho tvář vyjadřovala víceméně totéž.

„Zavři kušnu, Kijene!“ odsekl Čuo-ka. „Nesplacený dluh je prokletím. Nebo si snad neceníš vlastní kůže?“ Tato slova zazněla autoritativně, jako by pašerák jen opakoval jakýsi slavnostní slib, který nelze porušit.

Podsaditý muž se při pokárání zamračil, ale zároveň rychlým máchnutím zahrnul celé okolí. „Ty vážně chceš, aby on jel s náma?“ zeptal se.

Vélin se rozhlédl kolem a napočítal šest dalších těl. Většina byla podobně zohavená jako to, které mu leželo u nohou. „Copak jsem...?“ začal, ale pak zmlkl a trhl sebou, neboť se mu v hlavě ozvala bolest.

„Dva jsme vyřídili my,“ vysvětlil mu Čuo-ka a poklepal na nůž s kostěnou stěrkou, který měl zastrčený za opaskem. „A pěkných pár jich uteklo, když viděli...“ Naklonil hlavu směrem k tělům a ušklíbl se. „Tohle. Těžko jim to mít za zlé.“

„Vrátí se s posilou,“ pravil Vélin a zatřásl hlavou, aby zahnal poslední stopy rudého oparu vznášejícího se mu před očima. „Pokud je Temný rytíř nenechá za zbabělost popravit.“

„V tom případě je dobře, že nám tu nechali tohle.“ Čuo-ka přešel k lanu, k němuž bylo přivázáno několik koní. „Kterého byste si vzal nejradši, pane?“

Vélin se ohlédl za zvukem kopyt a uviděl, jak se z lesa vynořil Derka. „To nebude nutné.“

„Tohle není moc chytrý, Čuo,“ ozval se Kijen, ten podsaditý muž, když se Čuo-ka s Vélinem vyšvihli na koně. Opatrně střelil pohledem k Vélinovi a pak se přesunul ke zbylému členu Zmijí a tlumeně dodal: „I kdyby nebyl šilenej jako hladovej šavlobubec, Temnej rytíř prohledá v týhle zemi každou píď, aby ho našel.“

„Dluh je dluh,“ prohlásil Čuo-ka nekompromisně. Kývl bradou ke kupě odložené zbroje a zbraní. „Vezmi si zbroj a sedni na koně, nebo jdi do prdele. Ale jestli tam půjdeš, už se nikdy nebudeš počítat k Zeleným zmijím.“ Změřil si Kijena chladným, dlouhým pohledem. „A víš, jakých zásad se držíme, když jde o odpadlíky?“

Podsaditý psanec potlačil břitkou odpověď a pohlédl na Vélina. „Pojedu teda s tebou, cizince, protože si to přeje on. Ale už žádný ‚pane‘ a podobný hovadiny. Tvoje rozkazy jsem naposledy poslouchal támhle.“ Zabodl prst do vzduchu směrem ke Kešin-ko. „V žádný válce kupeckýho krále už neválčím, jasný?“

Vélin neviděl valný důvod, proč mu odpovídat, a tak se obrátil k Čuo-kovi. Hlavu měl teď plnou myšlenek na přátele. Věděl sice, že kdyby ostatní chtěli přerušit útěk z Kešin-ko a vydat se ho hledat, Nortah bude mít dost rozumu, aby se jim v tom pokusil zabránit, měl však vážné pochybnosti, že ho poslechne Ellesa. Když skočil do vody, zoufalé volání jeho neteře se v mlze rozléhalo velmi hlasitě. „Potřebujeme se dostat zpátky k průplavu,“ řekl psanci. „Mí přátelé...“

„Na míle daleko nejsou žádné čluny.“ Pašerák zavrtěl hlavou. „Kromě toho by nás našli až moc snadno. Vydáme se k Tajčen-ki. Tam se Velký severní průplav spojuje s jinými. Nejspíš tam bude spousta člunů, které se chtějí dostat přes dymadla. Tam budeš mít nejlepší šanci ostatní cizince dohnat.“

„Jak vyjedeme z těchtole stromů, bude to celou cestu po otevřený pláni,“ řekl Kijen, vylezl do sedla a rozmrzele se mračil.

Vélin viděl, že Čuo-ka váhá s odpovědí. Potom psanec napjatým, nuceně sebejistým hlasem řekl: „Když pojedeme Cestou hrobek, tak ne.“

Ostatní dva členové Zelených zmijí si vyměnili ostražitě pohledy. „Tam nás čeká něco mnohem horšího než všechny nesplacený dluhy,“ podotkl vyšší z těch dvou. Tento muž, na rozdíl od Kijena, se při obléhání do Vélinovy paměti ničím zvláštním

nezapsal, kromě zjevně nepotlačitelného sklonu nedržet při pochodování krok.

„Moje slovo platí,“ prohlásil Čuo-ka a pohlédl každému z nich do očí. „Jedte s námi a vyrovnejte svůj dluh, nebo jedte, kudy chcete, ale uvědomte si, co to bude v budoucnu znamenat.“

Pobídl koně a vyrazil vytrvalým klusem. Vélín jel za ním. Za sebou slyšel tlumené, ale bouřlivé dohadování se dvou váhajících pašeráků. Usoudil, že se nakonec přece jen rozhodli riskovat, že proti sobě bratrstvo psanců popudí, potom však uslyšel zvuky, jaké obvykle vydávají nezkušení jezdci prodírající se s koňmi zarostlým terénem. Píseň ovšem v jejich rozhodnutí žádný důvod k radosti neviděla a vydala ostrý a neladný tón, jehož význam byl více než jasný.

„Chtějí nás zabít,“ řekl Vélín Čuo-kovi. „Mě ze strachu. Tebe z nutnosti. Když zmizíš, nikdo nebude vyprávět Zmijím o jejich zradě.“ Zaskřípěl zuby, protože píseň zesílila a přinutila ho dodat lačným, chraplavým hlasem: „Měli bychom je vyřídit hned.“

„Já vím, jaké pikle kují, pane.“ Psanec odpověděl ani ne tak s obavami, jako spíš roztržitě, jako by se v duchu něčím zabýval. V jízdě na koni byl mnohem zběhlejší než jeho dva druho-
vé a dlouhonohého oře zrozeného ve stepi vedl kolem padlých kmenů a nebezpečných kořenů lehce a zkušeně. „Mé bratry je snadné prokouknout.“

„Tak proč jim tedy nedovolit, ať si jedou?“

„Jestli narazíme na nějaké potíže, jsou čtyři meče lepší než dva.“ Čuo-ka nasměroval koně mezi dva stromy a do otevřenějšího prostoru. Les už prořídil a Vélín spatřil na východě mírně zvlněnou step. Nato psanec promluvil tišeji, chmurně odhodlaným tónem, ačkoli černá píseň jeho pocity přeložila jako hluboký pocit viny. „A já už jsem Cestou hrobek kdysi jel. Tou člověk sám neprojde.“

KAPITOLA DVA

Když vyjeli z lesa, pobídlí koně do trysku a Čuo-ka vyrazil na jihovýchod. Vélín pohledem zkoumal rozsáhlé porosty vlnící se trávy a hledal sebemenší stopu po Tulech nebo Stahlhastech, ale i píseň nyní utichla a změnila se v obvyklou bolest, což bylo známkou, že bezprostřední nebezpečí nehrozí. *Proč je píseň jiná?* ptal se sám sebe bez ustání. *Am Lin byl dobrý člověk. Jak to, že jeho píseň je černá?*

Pátral v paměti po kdejakém útržku vědomostí týkajících se Temnoty, které za ty roky nashromáždil, ale zjistil, že je to překvapivě neúčinná směska báchorek, pověstí a drobných příhod. Všechen čas, který strávil pečlivým studiem knih ve své neustále se rozrůstající knihovně v Severní věži, se mu teď jevil jako promarněný. Věděl, že Sedmý řád má archiv, který buduje už celá staletí, a že v tom by se nějaký klíč k jeho nynější nevolnosti jistě našel, ale on se od konce Války za osvobození Sedmému řádu úzkostlivě vyhýbal. Pletichy a tajnosti Řádu Temnoty v něm vždycky vzbuzovaly pohrdání a Kenisovy lži stále ještě vnímal jako zradu, navzdory tomu, jakým způsobem Kenis zemřel a jakou roli sehrál při svržení Spojence. *Spoustu věcí jsi neřekl zase ty jemu, připomínal si. Kdo zradil koho?*

Obloha začínala rudnout a Čuo-ka zastavil koně. Vélín dojel s Derkou vedle něho a viděl, že pašerák vraští obočí a v očích upřených k temnému se obzoru se mu nepokrytě zračí strach. Kam až Vélín dohlédl, neviděl nic, co by monotónní linku obzoru narušovalo, kromě nízkého, plochého, několik mil vzdáleného výstupku. Byl by jej považoval za obyčejný kopec, nebýt

zvláštní pravidelnosti jeho rozměrů. „Stávala tam nějaká pevnost?“ zeptal se Čuo-ky.

„Císařova mohyla, tak tomu říkají,“ odušil psanec a sklopil zrak. Vélin měl za to, že je to snaha zamaskovat strach. Pokud tomu tak bylo, Čuo-kovy roztřesené ruce, jimiž svíral uzdu, a zběhlé klouby byly dostatečně výmluvnými příznaky. „Vchod do Cesty hrobek,“ dodal a zakašlal.

„Stráží ho někdo?“ zeptal se Vélin, a odpovědí mu byl drsný, kratičkový výbuch smíchu.

„Dokonce ani kupectí králové nejsou tak bohatí, aby zaplatili člověka, který by ho strážil. V každém případě se tam vydávají jenom šílenci nebo zoufalci.“

Vélin se letmo ohlédl přes rameno na Kijena a druhého člena Zmijí — ti právě nešikovně zastavili koně za nimi. Všiml si, jak se mu vyhýbají pohledem, a píseň zároveň začala ševelit hlasi-těji. *Šílenci nebo zoufalci, pomyslel si. To je tedy štěstí, že my jsme obojí.*

„Jaká hrozba se tam skrývá?“ obrátil se znovu na Čuo-ku.

Psanec neodpověděl hned a dál hleděl na vzdálený pahorek až příliš lesklýma očima. Rukama teď pevně svíral hrušku sedla. Vélin byl takovému chování dobře uvyklý, protože je vídal na úsvitu mnoha bitev — toto byl postoj muže sbírajícího odvahu. „Kdysi jsem slyšel, že tvůj lid uctívá mrtvé,“ pravil Čuo-ka nakonec. „Je to pravda?“

„Ne tak docela. Je to... složité a chvíli by trvalo to vysvětlit.“

„Takže s nimi nejste ve spojení? Nemluví k vám?“

Kdysi jsem s mrtvými mluvil. Natáhli se ke mně ze Zásvěti a všechny nás zachránili. Tuhle odpověď ponechal nevyřčenou, protože věděl, že by to psancův strach nijak nezmírnilo. Místo toho řekl: „Jen pověry.“

Čuo-ka se znovu zasmál a byl to smích ještě drsnější a kratší. „To, co nás očekává na Cestě hrobek, pověra není.“ Vélin si

povšiml, že promluvil jiným tónem — začal vyslovovat zřetelně a s dikcí vzdělaného, ne-li dokonce kultivovaného člověka. „Není to pouhé mlhavé mámení vyděšené myslí. Je to skutečné. To, co tam člověk slyší a vidí, je právě tak skutečné jako všechno ostatní.“ Čuo-ka upřeně pohlédl na Vélina. „Tohle musíš přijmout, abys přežil.“

„Čuo!“

Když se ozval Kijenův výkřik, Vélín s Čuo-kou obrátili koně k němu. Vélín předpokládal, že oba členové Zmijí si k pokusu o zradu vybrali právě tuto chvíli, aby neriskovali setkání s tím, co na ně číhá na Cestě hrobek, a jeho ruka bleskurychle sáhla po meči. Podsaditý psanec nicméně upíral veškerou pozornost k severnímu obzoru. Vélín tam navzdory houstnoucímu šeru spatřil proměnlivou siluetu velké skupiny jezdců, a zároveň rozpoznal zvuk kopyt desítek koní v plném trysku.

„Tulové, nebo Stahlhastové?“ zeptal se vyšší psanec a upřeně hleděl do šera.

„Co na tom záleží?“ odvětil Čuo-ka a zaryl koni paty do slabin, aby jej pobídl vpřed. „Jedem!“

Když Derka doklusal k Císařově mohyle blíž, udělal si Vélín o její působivé velikosti lepší obrázek. Trávou porostlé svahy vyvýšeniny sahaly do výše nejméně sta stop a táhly se více než míli na východ i na západ. V rychle se snářejícím soumraku však nebylo po nějakém vchodu nikde ani památky.

„Tudy!“ zvolal Čuo-ka. Psanec je vedl k východnímu svahu a Vélín pobídl Derku za ním. Jakmile zajeli za roh, uvědomil si Vélín, že pahorek je ve skutečnosti pyramida. Hustota porostu, který ji pokrýval, i nepravidelný povrch svědčily o stavbě staré celá staletí. Na úpatí svahu Čuo-ka přitáhl koni uzdu a sesedl z něj. Potom plácl koně přes zadek a ten tryskem vyrazil pryč.

„Koně Cestou hrobek jít nemůžou,“ sdělil Vélinovi a vydal se rychlým krokem vzhůru do svahu. „Raději ho pusť, pane.“

Vélin potlačil svou neochotu k něčemu takovému a seskočil ze sedla. Derka jeho úmysl zjevně vycítil a zmateně zafuněl. „Zase mě najdeš,“ povzdechl si Vélin, potom koni uvolnil uzdu a vytáhl mu z tlamy udidlo. „Nebo já tebe.“ Přejel hřebci rukou po šíji, poodstoupil a upřeně mu pohlédl do očí. Derka zafrkal, zadusal kopytem a pak se zatočil kolem dokola a vyrazil tryskem do tmy.

„Pane!“ zavolal na něj shora Čuo-ka, zatímco hřmění rychle se blížících kopyt znělo čím dál hlasitěji. Vélin rychle vyrazil do svahu. Dva zbývající psanci už také sesedli z koní a běželi mu každý po jednom boku. Nahoře našli Čuo-ku, jak stojí před čímsi, co vypadalo jako miniaturní chrám. Částečně se již rozpadl a působením živlů zvětral. Sloupy, které podpíraly jeho trojúhelníkovitou střechu, popraskaly a omšely do té míry, že písmo vytesané v kameni bylo dávno nečitelné. Dveře chyběly úplně a při pohledu do temného vstupního otvoru měl Vélin dojem, že se dívá do nezměrných hlubin. Čuo-ka pár vteřin prohledával hromádku sutin pod jedním sloupem a pak spokojeně zabručel.

„Pořád tu leží,“ pravil, odsunul stranou velký kus zdiva a odkryl pochodeň se železnou rukojetí. Odtrhl pár cárů z vlastní košile a vecpal je do košíku pochodně, polil je olejem z malé čutory u opasku a škrtl křesadlem. Pak se přesunul k otvoru, zarazil se a polkl. Vélin viděl, jak mu světlo z pochodně pableskuje na čele zbroceném potem. „Nespouštějte oči z plamene,“ doporučil jim chraptivě. „A nejlíp bude nemluvit, pokud nemusíte.“

Napřímil se a vkročil do otvoru. Vélin vyčkával a měřil si ostatní dva psance pronikavým pohledem, dokud nevešli za Čuo-kou do tmy. Vélin jim dal malý náskok, pak vešel, ale po pár krocích si uvědomil, že je tu jistá potíž, a zavolal na ně, aby počkali.

„Nemůžeme otálet, pane,“ naléhal Čuo-ka.

„A co jim brání, aby se pustili za námi?“ zeptal se Vélin a poplynul bradou k nechráněnému vchodu.

„Zdravý rozum,“ zamumlal Kijen.

„Tohohle místa se každý bojí,“ vysvětlil Čuo-ka. „Z dobrých důvodů.“

„Ale to platí jenom pro vaše lidi,“ zdůraznil Vélín. „Tulové a Stahlhastové se toho, čeho vy, možná nebojí. Anebo je hněv Temného rytíře děsí víc než cokoli, co číhá dole.“

Otočil se a opřel se ramenem o nejbližší sloup. Ucítil, jak se kámen pod jeho tlakem trochu pohnul. „Pomozte mi,“ vybídl ostatní. Čuo-ka tlumeně zaklel a předal pochodeň Kijenovi, potom spojil síly s Vélínem. Ze zdiva sloupu se vydrolila prastará malta a kameny nesouhlasně zaskřípaly, tento zvuk však vzápětí pohltit mnohohlasý křik ozývající se od úpatí svahu. „Rychle!“ zahekal Vélín a znova se opřel do sloupu. Druhý pašerák se vmáčkl mezi ně, přidal svou váhu a brzy se zespoda sloupu ozvalo ostré prasknutí.

„Zpátky!“ zvolal Vélín a odstrčil své pomocníky do chodby. Sloup se převrátil a okamžik nato se celý vstupní chrámek zhroutil. Do vzduchu se vznesl hustý oblak prachu a zaplnil chodbu, až se všichni rozkašlali.

„Do prdele!“ zaklel Kijen, když prach uhasil plamen pochodně. Temnota, která je pohltila, byla téměř naprostá, až na slabý svit měsíce prosakující přes pozůstatky vstupního otvoru.

„Podej mi to,“ vybídl Kijena Čuo-ka. Chvilí se ozývalo klení a strkání, pak škrtló křesadlo a pochodeň znovu vzplála. Objevila se chodba mířící dolů a v ní schodiště několikrát širší než samotný vchod. Vélínovi to připomínalo spíš vstup do hradu než do hrobky; při těchto rozměrech by dovnitř mohlo vejít nejméně dvacet mužů bok po boku.

„Kolik lidí je tu pohřbených?“ zeptal se Čuo-ky.

Psanec už sestoupil o jeden schod níž a ruku s pochodní napřáhoval do tmy. Přestože mluvil tiše, jeho hlas se dlouho nesl ozvěnou: „Jen jeden.“